

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΜΟΥ ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ

το τίποτα / κι εσύ / το μόνο

ΒΙΒΛΙΑ ΙΔΙΩΤΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΣΕ ΕΙΚΟΣΙ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΩΣ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ	2012
ΑΛΛΙΩΣ	2012
ΔΙΑΦΑΝΕΙΑ	2012
ΛΑΛΙΚΟΣ	2012
ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΠΕΤΡΑ	2013
ΑΥΤΗ Η ΠΟΙΗΣΗ (50 αντίτυπα)	2013
Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΗΣ	2014
Η ΑΥΤΟΠΟΙΗΣΗ	2016
Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ	2016
ΡΙΜΕΣ	2016
ΑΦΕΣΗ	2017
ΔΟΚΙΜΙΑ ΓΛΩΣΣΙΚΗΣ	
ΟΝΤΟΛΟΓΙΑΣ	2018
ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΜΕ ΤΟ	2018
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	
ΠΕΝΤΕ ΣΥΛΛΟΓΕΣ	2018
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΑ ΠΕΖΑ	2018
Η ΠΟΙΗΣΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ	2018
Η ΟΝΤΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ	
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ	2019
ΕΣΥ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ	2019
ΕΠΦΥΛΛΙΔΕΣ ΚΑΙ \	
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ	2019
ΤΡΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ	2019
ΚΑΛΥΒΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ	
ΤΕΤΡΑΔΕΣ ΜΟΥ	2019
ΕΣΥ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ	2019
ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ	
ΠΟΙΗΣΗΣ	2020
ΖΩΙΚΗ ΜΝΗΜΗ	2020

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Λ.ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΜΟΥ
ΟΠΩΣ ΕΙΝΑΙ

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΝΑΝΟΗΜΑΤΑ

Το ένδυμα πέταξε ελεύθερο. Αυτό είναι το νόημα του κόσμου, αν θέλω σώνει και καλά να έχει νόημα ο κόσμος και να είναι αυτό εδώ κόσμος. Το ένδυμα κι εγώ δεν είναι εγώ και το ένδυμα, είναι αυτό το πέταγμα, όπως η κίνηση που κάνω. Και, αν θέλω νόημα, νάτο, κι ας πετάξει ελεύθερο.

*

Η δωρική κολόνα γυμνή της αθανασίας μαρμαρώνει τη ζωή τώρα.

*

Όλη η ζωή, αυτή η ιδέα για όλα που φεύγει ελεύθερη, αδημιούργητη.

*

Το μικρό μυρμηγκάκι βρήκε μια μεγάλη ψίχα, δεν τη μπορεί, έρχεται άλλο, συντονίζονται ακαριαία προς την ίδια κατεύθυνση γρήγορα, κανονικά. Τι και πώς; Έτσι.

*

Το μυρμηγκάκι χάθηκε, βρίσκεται πάνω στο πλαστικό σωληνάκι, που δεν πάει, δε δείχνει πουθενά, τίποτα. Δεν πειράζει, το μυρμηγκάκι υπάρχει στην ύπαρξη, ωραία στον κόσμο.

*

Μια, και πάει η μύγα, είναι θάνατος πάει η ζωή: είναι ολοκάθαρο, και ας μη λέμε καν για ζωή και θάνατο, όλα είναι αυτό το ένα, που ανασαίνω και νιώθω και κοιτάει, αγαπάει, λέει η ποίηση.

*

Η μνήμη, η γεύση, ε, ας έρθει μετά και η αθανασία, η ζωή, η στιγμή, ίδια η γεύση μνήμη.

*

Ο κόσμος είναι κι απέξω του, νάτο.

*

Απ' το φράχτη το αναρριχητικό έστειλε το ελικωτό ψιλό βλαστάρι προς τα έξω, προς το κενό. Το γύρισα προς το φράχτη. Το έκανα. Έγινε. Και, βέβαια, και που έγινε και που δεν έγινε η πράξη της

ανθρωποσύνης μου υπολείπεται, είναι μέρος του όπως είναι τα πράγματα της φύσης, της πραγματικότητας, ήταν δυνατό, και είναι έτσι ωραία, και «ωραία» θα πει, βέβαια, και πως η πραγματικότητα είναι αυτή εδώ η ωραιότητα και πως η πραγματικότητα είναι πάντα ωραία επειδή ακεραιώνεται ως όλη επειδή υπάγεται, υπάρχει στο απέξω της και το πραγματοποιεί, και είναι ωραίο επειδή έτσι το λέει, το λέγεται η ανθρωποσύνη, αφού η γλώσσα έτσι μιλάει στον εαυτό της μέρος της πραγματικότητας, μιλιέται-λέγεται με τις εικόνες, γιατί οι εικόνες είναι το έξω και το μέσα, ένα, ωραία που αυτουπάρχουν, γραμμές, γραμμή του υλικού τίποτα.

*

Η θέαση της πραγματικότητας γαλήνια αυτοαναγνώριση, χωρίς καμιά τάση, γίνεται δημιουργία.

*

Το πράγμα, το γεγονός, η πράξη είναι οι εκφράσεις, οι εικόνες της γαλήνιας αυθυπαρξίας που με χαϊδεύει αεράκι αναγνώρισης, ωραία αυτοπραγμάτωση, που αφήνεται ελεύθερη πραγματικότητά της της ζωής.

*

Και ό,τι κάνω, ό,τι γίνεται είναι ίδια, αυτό το ίδιο που με κάνει και γίνεται ό,τι γίνεται: ό,τι κάνω, ό,τι γίνεται είναι αυτό που ωραία λέω να είναι ποίηση.

*

Ένα ποτήρι νερό, το πίνω. Δεν είναι τέχνη να το λέω, όπως είναι απλό να το κάνω, ή, αν είναι τέχνη, της είναι έτσι απλό, ν' αφήνεται η πόση απλή.

*

Ό,τι κάνουμε, μοιάζει να επικυρώνεται. Κάπως; Από κάτι; Αλλά μοιάζει αυτή η επικύρωση, η πραγμάτωση να μην είναι έτσι κι αλλιώς απαραίτητη, ούτε καν η απαλλαγή από αυτήν. Ούτε καν το ότι δεν είναι η άρνηση του ότι δεν είναι απαραίτητη η σκέψη. Τίποτα απ' όλα αυτά. Μόνο η αίσθηση προσώπου, πρόσωπο με πρόσωπο, όχι πραγματιστικό, μόνο χωρίς εαυτό. Αυτό είναι τελικό.

*

Μου φαίνεται – κυριολεκτώ – μου φαίνεται, πως ό,τι κάνω, ό,τι

γίνεται, ό,τι γίνεται είναι προορισμένο, αναμενόμενο. Μα, και αν θέλω να μην είναι έτσι, και πάλι καλά είναι. Το μου φαίνεται και δε μου φαίνεται είναι ίδια, ούτε καν είναι ανάγκη να πω το «ίδια». Είναι όπως είναι, και αυτό είναι καθορισμένο και ορισμένο όσο ακριβώς είναι ελεύθερο, και ούτε αυτό είναι ανάγκη να το πω. Και η ελευθερία δεν είναι κάτι αρνητικό, τίποτα δεν είναι ούτε αρνητικό ούτε θετικό: απλώς κοιτάζω την πέτρα, το λουλούδι, μυρίζω το άρωμα, ακουμπάω, και είναι όλα αρχή, και αυτή η αρχή αίρεται κι αυτή, αφού όλα απλά και μόνο γίνονται, και δημιουργείται αυτή η οικειότητα συναίσθησης, ύπαρξη αναμενόμενη ή όχι, αυτό το που με κάνει έγινε, και είναι πιο απλό απ' το *tat tvam asi* (:αυτό είναι εσύ) των ινδών που απλώς πιστοποιεί την οντότητα – ενώ δεν υπάρχει ανάγκη πιστοποίησης, έτσι, για να πιστοποιείται η ανθρωποσύνη κοντά σε όλα αυτά, κάτι σα γεύση αθανασίας, που είναι λιγότερη απ' την πέτρα, το λουλούδι, το άρωμα, την αφή.

*

Ξυπνώντας, ξέρω πως έγινα από κάτι σταγόνες ως αυτή τη μορφή τη σωματική και αυτό το ζύπνημα. Ξέρω, αλλά τι μετράει αυτό το «ξέρω», τι μετράει η γνώση, η ανανόηση πως όλα είναι δοσμένα σε μένα, τι μετράει το «εμένα» αφού είναι σα να προϋπάρχει και να αναμένει, τι μετράει και αυτό, ότι δημιουργήθηκα για να αναμένω, τι μετράει τελικά αυτή η όλη σκέψη και ανανόηση, και αυτή η γραφή, τι μετράει ακόμη και αυτή η γαλήνη, η αιθρία όπου βρίσκονται όλα αυτά, τι μετράει και αυτή η τελική ερώτηση, τι μετράει και το να ρωτάω; Μετράει, πως όλα αυτά μετράνε το ένα με το άλλο, πως αυτό το μέτρημα είναι μόνο του, για όλα, αυτό το μόνο του γράψιμο, αυτή η γραφή, αυτό το ζύπνημα, αυτό το εγώ.

*

Η Πρώτη Γραφή, το πρώτο μου βιβλίο το έγγραφα κι έμπαινα στη ζωή, προσαρμοζόμουνα στα όριά της, δημιουργούσα και δημιουργιόμουνα, ήταν η αρχή των πραγμάτων, τα τρίστιχα της γραφής, μέσα στο βιβλίο, προς τον αναγνώστη, ήταν «κομμάτια» μου, «ήμουνα κομμάτια» μ' αυτά, όπως το 'γραψα. Αυτή η γραφή, αυτή η ζωή συνεχίζεται, ως το πριν απ' την Πρώτη Γραφή, πριν τη δημιούργηση και το δημιούργημα – και στ' αλήθεια πριν και μετά

είναι το ίδιο. Αυτό.

*

Κάθε τι έχει η θέση του και κάθε τι είναι η θέση του, το πράγμα θέση και το θέση πράγμα. Το κάθε τι είναι το δυαδικό του, δυαδικό και ένα είναι το ίδιο, και αυτό το το ίδιο είναι ένα με κείνο που είναι ίδιο. Ένα λοιπόν σημαίνει αυτό, αυτό το αναγνωρίσιμο και αναγνωρισμένο, που πραγματοποιεί την αναγνώρισή του.

*

Και αν αυτά δεν καταλαβαίνονται, δεν κατανοούνται; Δεν πειράζει. Η κατανόησή τους ούτε τα δημιουργεί ούτε τα ακυρώνει. Υπάρχουν ανεξάρτητα και, αν τυχαίνει να το θέλουμε, εξαρτημένα.

*

Η σκέψη και η γλώσσα της είναι μέσα στη φύση των πραγμάτων, είναι ένα όργανο και μια δυνατότητα, που δεν ερμηνεύεται, δε μπορεί να ερμηνεύσει τον εαυτό της, απλώς διαπιστώνεται ότι υπάρχει, όπως διαπιστώνονται τα όσα γίνονται στη φύση, ας πούμε το δέντρο απ' το σπόρο, η αρμονική πτήση των πουλιών, τα όνειρα, το γίνομα, το σβήσιμο, η παρουσία, η απουσία. Και η σκέψη, η γλώσσα μπορεί να άρει τον εαυτό της, και μπορεί να είναι σιωπή και μη-σιωπή (:όχι μίλημα), έτσι δυαδική, ή μπορεί και να μην είναι, έτσι πάλι δυαδικά και απόλυτα. Αυτό μοιάζει σαν τελική απάντηση στο απόλυτο ερώτημα για το παν (πού, γιατί, πώς, τι), αλλά η απάντηση είναι δυαδική σε ερώτηση, και, αν αυτό το τελικό μπορεί να είναι απάντηση, μπορεί, το ίδιο, απλά να μην είναι, να μην υπάρχει, (όχι αρνητικά), έτσι δυαδικά και απόλυτα, χωρίς ένα και δύο..

*

Το θέμα δεν είναι πώς, πότε, γιατί, τι είναι ο κόσμος, ούτε είναι το θέμα να τα παραμερίσουμε αυτά, ως αυτά, το θέμα είναι αυτό που θέτει αυτή η πέτρα: πως δεν υπάρχει θέμα. Πως πέτρα, εγώ, αύρα.

*

Όλα είναι μέσα στον κόσμο. Και η μνήμη και τα οράματα και τα όνειρα; Και η σκέψη για τον κόσμο; Ο κόσμος είναι και έξω του, και είναι ένα έξω και μέσα; Και είναι ένα περιέχον-μη κόσμος, και

περιεχόμενο; Και το ότι από αυτά δε βγαίνει τίποτα, είναι κι αυτό κόσμος; Και αυτή η ερώτηση είναι κόσμος;

Τι να πω;

Τίποτα και όλα καλά.

*

Το μυρμηγκάκι κι ένα ψίχουλο πολύ πιο μεγάλο του. Τραβάει, τραβάει, δε σταματάει, τραβάει, κόβεται ένα μεγάλο κομμάτι, το σηκώνει άνετα και τρέχει σηκώνοντάς το μπροστά του. Ένα γεγονός. Έτσι. Και ένα είναι όλα τα γεγονότα του κόσμου, που υπάρχουν όχι επειδή τα βλέπω εγώ και ό,τι κάνω γεγονότα, πράξεις στον κόσμο, του κόσμου. Αυτό δεν είναι για να κατανοείται, να εξηγείται. Οι ερμηνείες μας, οι εικόνες μας, οι έννοιές μας, ζωή, θάνατος, αθανασία, αιωνιότητα, αντίληψη, κενό, μορφές, αισθήματα, αισθήσεις, παρουσία, απουσία, ακραίο γενετικό τίποτα, εαυτός είναι μόνο κουβέντες μας, του κόσμου κι αυτές, και, για την πνευματικότητά μας, ισότιμες με τα πράγματα (:πράγμα-αιωνιότητα, νους-μυρμήγκι), έχουμε μόνο να βιώνουμε, να ζούμε, αυτό είναι η αναγνώριση, η επιστροφή της πνευματικότητάς μας ελεύθερα στον κόσμο, όπως αυτός είναι και γίνεται. Δεν είμαστε ρυθμιστές. Καλός ο νους μας επειδή είναι του κόσμου, όχι ρυθμιστικός, και αυτό θα πει: όχι πια η ανθρωπολογική ιδέα της πτώσης αλλά άρση της με τη θέαση στο μυρμηγκάκι.

*

Συντονίζονται φυσιολογικά τα μυρμηγκάκια γι' αυτό το τεράστιό τους πράγμα που φυσιολογικά ξέρουν πού το πάνε, συντονίζονται, και αυτό είναι. Δε ρωτάω το πώς και γιατί, κοιτάζω μόνο. Και αυτό μου ανοίγει όλη τη θέα και τη θέαση. Μένω έτσι.

*

– Με τρώει η μύτη μου. –Θα φας ξύλο.

Όλες αυτές οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες, οι οιωνοί, τα μαντέματα, οι μυθολογικές αφηγήσεις, τα παραμύθια, οι προβλέψεις, οι προφητείες και όσα συγκέντρωσε η Λαογραφία και που πάντα λειτουργούν εξελισσόμενα και παραλασσόμενα, δείχνουν την πίστη σε αναλογίες ανάμεσα στα ανθρώπινα και τα κοσμικά. Και,

ανεξάρτητα από το αν είναι αληθινά ή όχι, που πάντως η πίστη τους είναι καθολική στην ανθρωπότητα χωρίς καμιά ανησυχία για αλήθεια – ψέμα, σημασία έχει η πραγματικότητα της ύπαρξής τους, η τάση από τα ανθρώπινα προς τα κοσμικά, πιο καλά, ο αυτονόητος συνδυασμός τους, η κοινή τους υπόσταση, που εκδηλώνεται με λόγια, χειρονομίες, πράξεις, πρακτικές με την πίστη στο ενιαίο του κόσμου, στον οποίο η εναρμόνιση και η μετοχή του ανθρώπου είναι από τα πράγματα δεδομένα, και η έξωθεν διαπίστωση της ύπαρξής της συνιστά μια θέαση αυτής της κατάστασης, θέαση εκ «πτώσεως» (του «προπατορικού αμαρτήματος», πίστης κοινής στην ανθρωπότητα, για την αλλαγή που συνέβη κάποτε, και εκφράζεται γ.π. με το μύθο χωρισμού ουρανού και γης), για την οποία ο ζων «λαϊκός» άνθρωπος δεν έχει καμιά ανησυχία.

*

Η πέτρα, το αίσθημα, η ιδέα και οι λέξεις τους φέρονται μαζί στην πρόσληψή μας, ο συσχετισμός τους συνιστά μια εξωτερική κατάσταση, ενιαία με την ανώνυμη βίωση και την ίδια την πράξη και την πραγματικότητα της ζωής, και η ταυτοποίηση πράγμα – λέξη, πραγματικότητα – γλώσσα δεν αλλάζει τα πράγματα. Η ποίηση αγωνίζεται να αναγάγει την ταυτοποίηση στην ούσα πραγματικότητα, πιο σωστά, να άρει με τη γλώσσα την ανάγκη ταυτοποίησης. Έτσι η πραγματικότητα και η λήψη της ελευθερώνονται. Η ενεργή τυπική πραγματικότητα του λέω – είναι, αυτό το γεγονός άνετα λειτουργεί στην κατάσταση πνευματικής άφεσης στο ονομαζόμενο «τίποτα», στην κατάσταση της βίωσης του μη-υπάρχειν. Όμως όλα αυτά τα λέμε, και τα γράφουμε εδώ τώρα, με λέξεις, και αυτό μοιάζει λειτουργικά αναγκαίο. Αλλά η γλώσσα, από τη λέξη ως την πιο απλή ψυχοσωματική αντίδραση, ωραία αίρεται και φαίνεται πως συνιστά μια μάθηση, μια προσπάθεια προς το «άρρητο», ενώ αυτό είναι παρόν και συνιστά και την κάθε αντίδραση της ζωής στην πραγματικότητα του κόσμου. Λέξη – πράγμα, το ζεύγος αίρεται όσο ωραία λειτουργεί. Λειτουργία και άρση συνιστούν δυο όψεις της ίδιας κατάστασης. Και αυτή εδώ η γραφή συνιστά μορφή της πραγματικότητας, μόνο μια μορφή της.

*

Όλα δοσμένα. Δοσμένος κι εγώ. Μα δοσμένα σημαίνει από κάποιον, από κάπου, σε κάποιον, κάπου. Από τι, σε τι; Ωραίο παιχνίδι η σκέψη. Τη λες, τελειώνει μαζί με τη γλώσσα, και μένουν όλα ελεύθερα, και τι θα πει ελεύθερα, μια άρνηση είναι. Μένουν όλα όπως είναι. Αυτό το έσχατο όπως είναι. Μένει η αίσθηση, αυτοαίσθηση. Μένει ό,τι μένει όταν γίνει αυτή η άρση, που γίνεται πάντα από μόνη της, όπως αυτή η αιρόμενη γραφή.

*

Σ' αυτήν ολόκληρη τη ζωή μοιάζω, είμαι φερμένος, μπροστά σε όλα, κι έχω να κάνω κάτι, με κάτι, σε κάτι από όλα αυτά και τον εαυτό μου τον φερμένο. Μα τι κάνει η γάτα, το πουλί, το χορτάρι, η πέτρα, τι θα πει κάνω, το σωστό είναι γίνεται με το μέσον της γάτας, του πουλιού, του χορταριού, της πέτρας, εμένα, γίνονται με το γίνεται η γάτα, το πουλί, το χορτάρι, εγώ. Το ελεύθερο αυτό γίνεται, η γινόμενη ελευθερία αφήνει αυτό που είναι, αυτό που είναι οικείο όπως ξένο, έτσι όπως αλλιώς, αυτή τη δυαδική γλώσσα που υπάρχει αν λέει κάτι, βγαίνει απ' τη σιωπή αλλά και της είναι, την κρατάει. Αυτό λοιπόν έχω να κάνω, να είμαι. Αλλά όταν βρίσκομαι μπροστά στο να κάνω, ό,τι να κάνω, μου φαίνεται λειψό, ό,τι και να νιώθω, να είμαι μου φαίνεται λίγο όσο πραγματικό, και μένω παρών και αιρόμενος, καλύτερα γυμνός παρά δημιουργός, με λίγο το να ζω, αλλά παρόν και πλήρες μέσα στη γυμνότητα, όσο ζει η γάτα, το πουλί, το χορτάρι συνεχίζοντας την πέτρα από το υπάρχειν, που μου φαίνεται, το νιώθω και αυτό λίγο. Πάντα μου έτσι, άχρονα, γυμνά.

Αυτό λοιπόν το παιχνίδι που γίνεται γάτα, πουλί, χορτάρι, πέτρα, εγώ, υπάρχειν.

Ε, και; Όλα. Η θεότητα. Μ' αυτή την αίσθηση-αυτοαίσθηση. Αυτή την αγάπη, αυτή τη ζωή, αυτό το νερό, αυτή την αύρα.

*

Έρχονται οι διαθέσεις, κάποτε ίδιες, κάποτε αλλιώτικες, κάποτε αόριστες, υπαγορεύουν τον εαυτό τους. Είναι στα όρια αίσθησης και αναπνοής, αισθήσεις και αισθήματα συνεχόμενα. Αλλά τι έτσι, τι αλλιώς, τι κάποτε, τι αισθήσεις, τι αισθήματα, όλα έχουν την ίδια οικειότητα οντότητας, ύπαρξης, και, όμοια, μη οντότητας, μη ύπαρξης. Και τι σημαίνει ότι κάτι είναι πως δεν είναι, ότι νιώθεται

ως μη οντότητα, μη ύπαρξη; Ούτε αυτή η ερώτηση δεν ταιριάζει. Το ταιριαστό, το ταιριασμένο πνέει μονάχο του στην ωραία του άπνοια, στην αυτοαιθρία θεός ή αγάπη να είναι όλα αυτά, αυτό το μολύβι που γράφει σ' αυτό το χαρτί αυτή τη γραφή, αυτό το τυχαίο πράγμα που βλέπω και δεν το βλέπω ποτέ αρκετά, όμως μένει έτσι, και αυτό και η όρασή μου.

Αυτά.

*

Είναι κανονικό να συνηθίζω μια θέση όσο πιο πολύ κάθομαι σ' αυτήν. Και ό,τι έχω συνηθίσει, είναι κάτι οριστικό, πλήρες. Έτσι είναι και η θέση εαυτού, η θέση ζωής, αφημένη, κι εγώ αφημένος της, έτσι είναι η μνήμη ,ο πατέρας, η μάνα, η νεανική μου γενετική θάλασσα, ανοιχτή στην οριστικότητα της θέσης και της δυνατότητας άλλης θέσης, που δε θέλεται αλλού, αλλά, όταν συμβεί, έρχεται και μένει. Κάτι τα κάνει όλα αυτά και γίνονται, και αυτό το κάτι δεν είναι ούτε μυστήριο ούτε γνωστό, μπορεί μόνο να είναι, να γίνεται υπαρκτό με την πράξη του, τη δημιουργία του της ζωής, του όντος, και, μαζί, ενιαία, ν' αφήνεται ελεύθερο από οντοποίηση ως την ίδια του τη ζωή που ζείται στο μη ζωικό, ενιαία.

*

Λοιπόν εγώ κι εσύ, αυτή η δυαδικότητα της μοναδικότητας. Εγώ κι εσύ ο μακρινός πρόγονος της ιστορίας, αυτές οι ιστορίες, πως στάθηκε όρθιος και κοίταγε τ' άλλα ζώα και τ' άλλα τετράποδα και όρθια, εσύ κι εγώ αυτής της ιστορίας.

Εγώ κι εσύ των μεγάλων έργων, των τεράστιων, των έξυπνων που κάνουν πολλά από αυτά που μπορούν να γίνουν και που θα κάνουν, και άλλα θαυμαστά, και αυτές οι ιστορίες, εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ ο σοφός ,ο μοναδικός, που βρήκα στη νεότητα και ειπώθηκαν επειδή μπορούν να ειπωθούν, και θα ειπωθούν και άλλα, αυτά τα λόγια που απαντούν σε όλα και θ' απαντήσουν στα πολλά, αυτές οι ιστορίες, εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ, αυτά τα αισθήματα, λίγα, πολλά, έτσι ,αλλιώς, που ήταν πάντα και εσένα, όπως τα δικά σου είναι εμένα, εσένα κι εμένα.

Εγώ κι εσύ, το ψάρι, η γάτα, το πουλί, και το άλλο πουλί που

κολυμπάει, περπατάει, πετάει, εσύ κι εγώ που βλέπουμε, τρώμε, ζούμε, εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ το νερό, η πέτρα, το βουνό, το αστέρι, που ωραία υπάρχουνε, εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ ο κόσμος που τα έχεις όλα και είσαι όλα τα εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ κι εγώ το χωρίς εσύ κι εγώ, το έξω και το μέσα, ένα και δύο, εσύ κι εγώ.

Εγώ κι εσύ, το όνομα του ανώνυμου, το ανώνυμο του ονόματος, εσύ κι εγώ εγώ κι εσύ.

*

Αυτή η από μόνη της κατάσταση της ουδετερότητας, χωρίς αίσθηση, χωρίς αίσθημα, χωρίς ζύπνο, χωρίς ύπνο, χωρίς όνειρο, χωρίς όραμα, αυτή η κατάσταση – και μετά αυτό το μετά, η ζωή, η συναίσθηση, το εγώ, η αίσθηση, η σκέψη, το ταξίδι στην αναμένουσα χώρα από την αναμονητική πατρίδα, αυτή η κατάσταση που γίνεται τα πάντα, και αυτή η γραφή, αυτό θέλεται να είναι ποίηση, να μου γράφεται ποίηση.

*

Περπατώντας στο δρόμο ξέρω με ποιο πέλημα θα πατήσω κείνη τη γραμμή ή τη σκιά πάνω στο δρόμο, και αυτό γίνεται από μόνο του, δεν έχει ανάγκη από πραγματοποίηση, επαλήθευση, η πραγματικότητα είναι μία ως τη γνώση μου, και η γνώση μου είναι μόνο ένα παρακλάδι, υπάρχουν κι άλλα κλαδιά.

*

Τι το 'κανες; Τι έγινες; Ξέρω 'γώ...

Η καθημερινή μας γλώσσα, τα λέει όλα όσα είναι δυνατόν και θέλουμε να πούμε, μόνο που τα λέει χωρίς την τυπική λογική. Στις κουβέντες αυτής της γλώσσας μπορούμε να τα δούμε όλα εξαρχής και τελικά.

*

Γυμνός

Όλα είναι ένα

Το κοσμικό δέντρο

Έξω απ' τον κόσμο.

Πάντα μια παραπομπή δυαδική, πάντα μια δυαδική παραβολή

προς κάτι άλλο που είναι οικείο, και έτσι ό,τι λέμε δικαιώνεται. Αυτό προς το οποίο γίνεται η παραπομπή, παραβολή, και η παραπομπή, παραβολή, αυτή η δυαδικότητα είναι ανυπέρβλητη για την πνευματικά χρηστική γλώσσα, δεν υπάρχει τυπική, λογική γλώσσα χωρίς αυτήν. Έργο της ποίησης είναι να άρει αυτή τη δυαδικότητα, όχι, βέβαια, προς τη μοναδικότητα της κατάστασης που αυτή ανακαλεί τη δυαδικότητα συναποτελώντας με αυτήν λανθανόντως την ίδια δυαδικότητα, έργο της ποίησης είναι να άρει είναι να άρει τη δυαδικότητα να και όχι, αυτό έναντι εκείνου, εγώ κι εσύ, κόσμος και πώς, τι, πότε, γιατί, έργο της ποίησης είναι να αυτοπραγματωθεί με τα πράγματα. Έτσι η παραπομπή, παραβολή αίρεται και αυτή ως χρηστική, το έξω απ' τον κόσμο και κόσμος ταυτίζεται προς την άρση της ταυτότητας, η αναιώνια εικόνα το κοσμικού δέντρου επαναφέρει το αφηρημένο στο συγκεκριμένο και το κάνει αντιληπτό και πραγματικό προς την άρση της πραγματικότητας, το όλα ένα αίρεται αφεαυτού, και το αρνητικό γυμνός αφομοιώνεται στη νόθη ένδυση, ώστε, τελικά, το άρση και θέση – θέση και άρση, ως δυαδική αντανάκλαση, αυτοαίρεται, όπως με αυτήν εδώ τη γραφή συν-αίρεται με την απορροφητική, γενετική λευκότητα, όπως συν-αίρονται το μίλημα και σιωπή, όντας, ίδια, όπως η πραγματικότητα πέτρα είναι πραγματικότητα ως μη πέτρα, και το ποιητικό πέτρα είναι μόνο και ένα, όπως όλα είναι μόνα και ένα σε ταυτοτική δυαδικότητα. Αυτή η δυαδικότητα που τη λέμε κάπως, κάτι, και γίνεται αυτό το κάτι ως τη λεγόμενη όπως μη λεγόμενη οντότητα, ως αυτή τη ζωική μη ζωική ζωή και ως εγώ είναι και αυτό, και αυτό είναι εκείνο.

*

Η λαχάρα της επαφής. Το ζωάκι που αφήνει την τροφή για τη ζωντανή αφή, το φύλλο που παίζει το σχήμα και τη φύση του με τον αέρα, ο άντρας και η γυναίκα με την ηδονή, η απουσία και η παρουσία στην ουσία, η μνήμη αφή της οντότητας, αυτός ο αυτοερωτικός έρωτας, αυτό το ωραίο πρόσωπο της αιθρίας.

*

- Γιατί ξεράθηκε στο φυτό αυτό το φύλλο και όχι αυτό;
- Γιατί ρωτάς;

- Δε μπορώ να ρωτάω;
- Ε, ρώτα.
- Και γιατί ρωτιέσαι γιατί ρωτάω;
- Έλα, το ίδιο είναι,λέγε ή μη λες.
- Εντάξει.

*

- Τι θα πει «εγώ», που είμαι ολόκληρος με όλα μου γνωμένα όχι από μένα τον ανύπαρκτο πριν απ' αυτά, και τι μπορεί να σημαίνει εγώ και δικό μου και ανύπαρκτο, που μόνο από κάτι άλλο μπορώ να υπάρχω;
- Ε, λέω, «εγώ και κάτι άλλο, δικό μου και ξένο» είναι κουβέντες και τα πράγματα μένουν ατάραχα όπως είναι.
- Ποια πράγματα;
- Έλα, πάψε, ζήσε, έσο,γίνε, καλά πάει.

*

Εικόνα εικόνες τα πράγματα, στις εικόνες στην εικόνα είναι όλες οι παραβολές, όπως ό,τι να πω, να σκεφτώ, να είναι, παραπέμπει παραβάλλεται με την εικόνα του κόσμου ενωμένη μου με την αίσθηση, την υπεραίσθηση τη συναίσθηση τη διαίσθηση. Α,ωραία εικόνα εικόνα μου, που ωραία εικονίζομαι εικονισμός.

*

Ζαλισμένα λόγια: Η γάτα μας η Σία, ηρωικό, καλόβολο, οικείο πλάσμα δε φαίνεται, χάθηκε, πάει. Όμως η οικειότητά της υπάρχει ,με κυριαρχεί, με κάνει, όπως μια ανθρώπινη γεύση, ένα ανθρώπινο πρόσωπο, όπως η μνήμη μου από το ένα ή το άλλο. Αυτό είναι η αλήθεια, για να υπάρχει η αλήθεια.

*

Καθώς με κοιτάζει αυτή η γατούλα μου στα μάτια, καθώς κοιταζόμαστε, έχω την ιδέα, την εικόνα του προσώπου, προσώπου μου και προσώπου της, μια αόριστη αναγνώριση και ολοκλήρωση. Είναι όμοια όπως όταν κοιτάζω ένα αντικείμενο ή όταν αργοσηματίζεται μια εικόνα στον ύπνο, ονειρική, όμοια με όταν αφαιρούμαι, αφήνομαι στην κατάσταση της μη-αίσθησης. Λέω ότι κάπως έτσι θα γίνονταν, γίνονται οι μύθοι, πως πλάθονταν οι εικόνες των αιγυπτίων για τους ζωοθεούς, οι εικόνες των θεοτήτων,

οι εικονικές ιστορίες τους, οι πράξεις τους, η γλώσσα τους, τα ονόματά τους, η αιθητότητά τους. Έτσι η αίθηση θεός πρόσωπο-πράξη-αναγνώριση-ολοκλήρωση, απάντηση στο είδος άνθρωπος, της κοινωνίας και σχέσης του με τα όλα γύρω του, που, σαν πρόσωπο, σαν ένα εγώ τους, τα βλέπει-νιώθει-νοεί-ιστορεί-δημιουργεί, να υπάρχουν ένα τώρα, και η ιδέα της οντότητας μορφοποιείται ακέραια.

*

Αν νοήσουμε, με τον ανθρώπινο τρόπο μας, να δούμε τον εαυτό μας από την οπτική έξω από μας, από ένα ζώο, ένα μυρμηγκι που κινείται και αντιδρά, από τις επιτηδειότητες και ιδιότητες των ζώων, από την οπτική του κόσμου, του όποιου κόσμου που είμαστε ένα κάποιο μέλος του, βλέπουμε πως η γεύση του, αυτού που είναι χρηστικός και αφήνεται με το όπως είναι των πραγμάτων, έχει μια μικρή αξία, αναλογικά με τις αλλιώτικες των ζώων και των πραγμάτων, αυτού που λέμε φύση και κόσμο, που μας τις διδάσκουν υπαγορεύοντάς τες. Έτσι λοιπόν, αφήνοντας στη γνώση στο ρόλο της, ανάλογον με την ποιότητα και τις ιδιότητες των όλων, πρέπει να καταλάβουμε, με την ίδια τη γνώση, πως, αντί γι' αυτήν, πρέπει ν' αφηνόμαστε να καταλάβουμε την ίδια τη γνώση, να νιώσουμε πως αφηνόμαστε, πως είμαστε αφημένοι, πως έτσι λειτουργεί το πράγμα σ' αυτό που ονομάζουμε κόσμο, φύση. Έτσι η πτώση, το προπατορικό αμάρτημα φαίνεται πως είναι η αυτοεκτίμηση της γνώσης. Έτσι βλέπουμε και πως η εκφραστική μας αντίδραση σ' αυτή την κατάσταση και η μειωτική της υπαγωγή σε όλο και πιο αφηρημένης ποιότητας λέξεις λόγο, αλγεβρωμένο από την εικονικότητα και αποκοπτόμενον από την όλη μας οντότητα, δημιουργούμε μια ερημική πνευματικότητα, που ακραία της, αναστροφική, δυνατότητα είναι να αρθεί αφεαυτής, και έτσι να θυμηθεί πως είναι μόνο μία ανάλογη στις άλλες εκφραστικές ποιότητες των όλων, που εκφράζουν την υπαρξιακή τους οντότητα με το μέσον μας, όπως όλα τα όντα, το χορτάρι, το ζώο, η πέτρα, το άστρο, αυτοεκφράζονται με το να υφίστανται, που εμείς, με τη γλώσσα μας, το λέμε, όχι παραπέμποντας σε κάτι και ταυτιζόμενη με αυτό το κάτι, αλλά λέγοντας ότι είμαστε, αυτό το κάτι, μέρος,

εμφάνιση αυτού του κάτι. Αυτή η προσπάθεια άρσης της γνώσης προς την αναστροφή προς τα όλα, τον κόσμο, τη φύση, η αναγνώριση της υπάρχουσας λειτουργίας των πραγμάτων και της γλώσσας είναι το έργο της ποίησης.

Έτσι η πτώση, το προπατορικό αμάρτημα, η επίγνωσή του, η γνώση της ύπαρξής του αυτοαίρεται ως ποιότητα της φυσικής αρμονίας των πραγμάτων, ως μύθος, που δεν τον δημιουργούμε από το μηδέν εμείς, αλλά που είναι μια εμφάνιση της οντότητας ως ύπαρξης, για μας ως αυτοσυναίσθηση, ως αυτοαναγνώριση της ύπαρξης, και ως αυτο-κατάσταση της γυμνής ύπαρξης και από την πράξη της άρσης της. Έτσι γλώσσα γίνεται η σιωπή, που την αφομοιώνει, της αφομοιώνεται, και το όλο, το πράγμα υπάρχει ενιαία με το μη υπάρχειν του, δηλαδή η γλώσσα μας γυμνωμένη στην ποίηση και στην αυτογλώσσα, της βλέπεται, βλέπει πως το να κάνει, να πει είναι μια αυτοενέργεια, ανταποκριτική αυτούπαρξης, αυτοοντότητας, αυτή η αυτοστιγμή, εγώ που γράφομαι για την πέτρα, την πέτρα, η πέτρα. Και κάνω δεν κάνω, πω δεν πω είναι το ίδιο, όχι ένα, αυτό που κοιτάζεται.

*

Ζει δε ζει, υπάρχει δεν υπάρχει, είναι δεν είναι, όπως είναι τα πράγματα, αυτό που ανανοείται υπάγεται σε κάτι, ρυθμίζεται από κάτι, που θεωρείται ως κάτι από αυτό που είναι η θέση θέας. Ο αέρας που φυσάει, το νερό που κυλάει, η πέτρα που διαλύθηκε, ο φίλος που δεν υφίσταται πια, όπως η σκέψη που αναλύθηκε στη σκέψη, η αίσθηση που έγινε αίσθημα, η μνήμη που γίνεται παρουσία, όλα αυτά είναι αυτό και μόνο αυτό, η οπτική που θεάται θεϊκά, που αυτοθεάται από τον άνεμο, το νερό, την πέτρα, εμένα που είμαι ανανόημα και συναίσθηση ζωής όπως παρουσία του φευγάτου φίλου, είναι αυτό που θέλει και γίνεται αυτή η γραφή.

*

Κάτι μου λέει πως, μου φαίνεται πως, μου κατέβηκε να, δε μου πάει να, τι έγινε, θα δω τι θα κάνω: όλα αυτά που καταλήγουνε σ' αυτή τη γραφή, και τα τέτια της μιλιάς, της κίνησης, της σκέψης, της ανανόησης, όλα αυτά ακεραιώνονται στην ευδία αιθρία.

*

Το βλέπω, το νιώθω, το διαβάζω, το κάνω, το είμαι, να, παρών.

*

Τα όνειρα. Ελάτε, είμαστε μαζί. Όλα αυτά τα έτσι κι αλλιώς, μακριά ή κοντά στον ξύπνο, όλα αυτά, που γίνονται και δεν είναι, που είναι και δε γίνονται, όλα αυτά τα μακρινά ή κοντινά αλλιώς, απ' τον ξύπνο τον μακρινό ή κοντινό, αλλιώς, απ' τ' όνειρο, όλα αυτά, ύπνος και ξύπνος, υφίστανται υπάρχοντας ή μη υπάρχοντας, όντας ή μη όντας, όλα αυτά είναι, πρέπει να είναι αυτό, για να υπάρχει, να δημιουργείται, να δημιουργούν μια πραγματικότητα που αυτοαποφασίζεται με την απόφασή μου, και αυτό το κέντρο αποκεντρώνεται εγώ.

*

Αυτή η έμπνευση, όπως αεράκι, γνώση του και γνώση μου, ελεύθερο αεράκι εμπνεόμενη έμπνευση, που χαϊδεύει την πέτρα και τη ζωή, αιθρία μου.

*

Όπως αργά κυλώντας στην άμμο το κάρρο πλησίαζε στη θάλασσα, καθώς ένιωθα τη φρεσκάδα της αναπνοής, αίσθηση και αίσθημα, ανάερη αόριστη βιολογική εικόνα-σκέψη, εζύγωνα το δέος της όλης γυμνότητας μέσα στην άπλα, και να η γαλανή ζωντάνια της θάλασσας. Ελαφρός ψιθυριστός κυματισμός και σιγά σιγά η άπλα γυμνή ελεύθερη θάλασσα ως εδώ στην άμμο που με άφηνε το κάρρο να αρχίσω ζωή μας αναπνοής γυμνής ελευθερίας και αισθητηριακής σκέψης, ήμουν ολόκληρος παρών και μια έναρξη αφημένη, παρμένη της γυμνής ελευθερίας, όπου ήταν, υπήρχαν όλα και μπορούσαν να γίνουν. Ήταν όπως ήμουν η αφημένη παρουσία, μια ελευθερία πραγμάτωσης στην άπλα της αναγνώρισης και ανανέωσης. Ήταν αυτό που είμαι τώρα, ο αέρας, το νερό να περνάνε χρόνος ελεύθερος, να κυλάνε πέτρα-γεύση που μπορώ να την αφήσω η να την κρατήσω στην παλάμη μου, να την πιάσω και να μ' αγγίξει, αυτό το άγγιγμα του δέους και της πραγμάτωσης. Έτσι κοιτάζω. Έτσι γράφω.

*

Τα λόγια μου ωραία και η γραφή που ελεύθερη όλο πάει αφήνει

να βλέπονται, να κοιτάζονται τα πράγματα, να γίνεται η αναπνοή γυμνός νους, κι όλα στην αγάπη της πραγματικότητας, άμεσα και μοναδικά.

*

Μπορεί να 'ρθεί ή να μη 'ρθεί η εμπνοή, έμπνευση, έρθει δεν έρθει το ίδιο, η αναπνοή πραγματική κι ελεύθερη κοιτάζει τα πράγματα, κοιτάζεται αναγνώριση παρουσίας, η παρουσία μ' αναπνέει πράγματα και θέα τους όπως θεώμαι.

*

Η λέξη και το πράγμα, ο ήχος και ο νους, η γραμμή και η γραφή είναι δύο που ταυτίζονται σε ένα, το ένα όμως πραγματοποιείται από τα δύο και τα δύο από το ένα. Ένα λοιπόν και δύο είναι το ίδιο και όχι το ίδιο στο ούτε ένα ούτε δύο. Έτσι αφήνονται να λέγονται όλα.

*

- Ήρθε; - Τώωωρα! - Πότε ήρθε; - Τώρα - Θα 'ρθείς; - Τώρα!; - Πριν, τώρα, μετά, όλα τώρα. - Τι κάνεις; Τι γίνεσαι; Τι γίνεται; - Καλημέρα! Καλημέρα, καλά είσαι; - Πού να ξέρω; --Όπου να 'ναι, θα 'ρθεί («Όπου»: τοπικό, χρονικό, τοποχρονικό, τίποτα τέτιο; Πάντως η τοπική έκφραση είναι προέλευση της χρονικής), - Μέσα μου, βαθιά μου, έξω μου. - Έτσι μου 'ρχεται να, μου κατέβηκε, ονειρεύομαι να. - Μου φαίνεται πως, πως θα (φαίνεται πως γίνεται, πως θα γίνει, αξεχώριστος χρόνος), - Πώς κάνεις έτσι; - Ξεθεώθηκα (ξε-θεώθηκα), με ξεθέωσε, ξεπνεώθηκα, κλπ., κλπ., κλπ....

Τέτιες κουβέντες (που στ' αλήθεια το «νόημά» τους είναι αόριστο και εξαρτημένο από την παραγωγή και πρόσληψή τους, ώστε δεν είναι τυπικό νόημα, αλλά μια, της στιγμής, έκφραση ψυχοσωματικής κατάστασης) για το χρόνο και για όσα μπορούμε να σκεφτούμε, τα ακούμε, τα βλέπουμε, τα εισπράττουμε, τα νιώθουμε στην καθημερινή πραγματικότητα, στην όλη εκφραστικότητα με λόγια, με κινήσεις, με αισθήσεις, με διαισθήσεις να εκφράζονται έτσι, που η μελέτη τους, απαλλαγμένη από την αποκλειστικότητα της γραφής, μας δείχνει μια άλλη οπτική της πραγματικότητας, ώστε ο πολιτισμός της γραφής, ο όλος αυτός πολιτισμός, στην όλη του

ιστορική πραγματικότητα (που την πραγματικότητά της, χρονικά, καθιερώνει), όσο κι αν εξωτερικά κυριαρχεί δημιουργώντας εξελίξεις και πολιτισμούς, στ' αλήθεια κατασταλάζεται κι αυτός στην ψυχοσωματική προφορικότητα, στην αλήθεια της πραγματικής γλώσσας, που αυτή ρυθμίζει τη ζωή μας, ιδιωτικά πιο πολύ και λανθανόντως δημόσια.

Λοιπόν διαισθήσεις, μύθοι, προλήψεις, όνειρα, οράματα, ψυχικές γεύσεις και όλα αυτά τα «λαϊκά» που δεν τολμάμε να τα ονομάσουμε πραγματικότητα, ενώ περιέχουν την τυπική πραγματικότητα, είναι η αντανάκλαση της πραγματικής πραγματικότητας, ή όπως το ονομάσουμε ή και δεν το ονομάσουμε αυτό, που μια τυποποίησή του παλεύει με την αντανακλαστική του γραφή να γίνει αληθινή αντανακλαστική του ποίηση.

*

Οι άνθρωποι, οι καταστάσεις, τα οράματα, έχουν, αφήνουν μια γεύση ψυχική, όπως η αισθητηριακή γεύση είναι υλική. Υλικό και ψυχικό είναι ακέραιο, η μία, ενιαία ρυθμικότητα της πραγματικότητας της ζωής, της ζωής, έργο της πραγματικότητας, που είναι πιο πολύ εσωτερική και λίγο αντανακλάται στην εξωτερική δράση, πάντως τη ρυθμίζει αποκλειστικά αυτή. Έτσι η αναγωγή από τον κόσμο της ψυχικής γεύσης στην αφορμή της μας επαναφέρει στην ούσα πραγματικότητα, ή όπως αλλιώς το ονομάσουμε, αυτό, ας πούμε κόσμο καθεαυτόν, όπου δυνάδες και μονάδες είναι απλώς εκφράσεις, εκδηλώσεις, δημιουργίες του, αναγωγικές σ' αυτόν, ώστε ον – μη-ον, υλικό–πνευματικό, ζωικό–άζωο, ζωή–θάνατος, είναι μόνο εκφράσεις δημιουργημένες και όχι αποκλειστικές της ούσας, ή όπως αλλιώς το πούμε αυτό, πραγματικότητας. Οι ψυχικές γεύσεις λοιπόν είναι απλώς και μόνο γεύσεις της.

*

Σ' ένα ποντιακό δημοτικό τραγούδι υπάρχει μια πέτρα της αγάπης που πέφτει απ' τον ουρανό, ραγίζοντάς τον κοσμογονικά, στη γη πάνω στον άντρα, που ζει έτσι το μόχθο του «λιθαρίου» του αλλά προπαντός «της κόρης την αγάπη». Τέτια ουράνια πέτρα υπάρχει στο Έπος του Γιλγαμές, σε όνειρο αρχαίας αιγύπτιας πριγκήπισσας

και σε πίνακα υπερρεαλιστή ζωγράφου. Υπάρχουν καθαρά πολύπλοκα σχέδια θιβητανικών μάνταλα, σαν αυτά που μελέτησε ο Κομφούκιος, όπως τα αμμογραφήματα των Νάβαχος, τέτια οράματα και ονειρικά σχέδια και όπως που φαίνονται σε τομές πέτρας όπως και τα σχέδια που ο ίδιος έχω δει και βλέπω με κλειστά μάτια ή ονειρικά, όπως εκείνο το οραματικό μου σχέδιο ενός παραλληλογράμμου (της Πρώτης Γραφής μου) που είχε αυτή τη μορφή για να είναι υπαρκτό, αντιληπτό και να είναι «όλα μέσα και έξω απ' αυτό», αλλά δεν εξαρτιόταν η ουσία του από την ύπαρξή του και αυτή τη μορφή του, ήταν η γραμμική μορφή της στην ιδέα της γραμμής, όπως οι γραμμές των τριγράμμων και εξαγράμμων του κινεζικού Γυ Τζίνγκ, παριστάνουν τα πάντα, και είναι δυνατή, με αυτές, η μάντευση, η σύλληψη μιας καθοδήγησης στη ζωή: όλα αυτά τα οραματικά, στον ύπνο, στον ζύπνο, στο ζύπνιο όνειρο, το «ύπαρ» των αρχαίων ελλήλων, και σε πλήρη αναντιστοιχία πνευματικών και υλικών σχεδίων, όλα αυτά πρέπει, όχι να τα μελετάμε αντιθετικά στην όποια σκέψη, σαν «όχι αυτό», το *neti neti* των αρχαίων ινδών, δηλαδή εξαρτημένα αρνητικά από την τυπική μας αντίληψη, που είναι ο ακραίος μας τρόπος προσπάθειας ορισμού των επέκεινα, αλλά και καθευτά. Δεν είναι δηλαδή τα ονειρικά κάτι παράδοξο, ένα στοιχείο που μπαίνει στη ζωή μας έξω από τις τυπικές της μορφές, και που μπορούμε να το μελετάμε για το τι σημαίνει για μας, προφητικά ή όπως αλλιώς. Πρέπει να βλέπουμε τα όνειρα, που τα βλέπουμε και μας βλέπουν, σαν πρότερα αυτού του ερμηνευτικού και χρηστικού μας τρόπου, και τη ζωή μέσα σ' αυτή την ονειρική τάξη, περιεχόμενό της. Να μελετάμε-βλέπουμε τα όνειρα όχι για το τι σημαίνουν εξαρτημένα από τη λογική σκέψη μας, αλλά για το ότι απλώς και μόνο υπάρχουν, μας έρχονται και είναι ταυτόσημα με υλικές πραγματικότητες, είναι με αυτές ενιαία, όπως βλέπουμε τα σχέδια ενιαία της πνευματικότητας και της πραγματικότητας, όπως δηλαδή, τελικά, γίνεται αυτό ο Όμηρος για το θάνατο (του οποίου, για τους αρχαίους έλληνες είναι αδερφός ο ύπνος): Ψυχή δ' ηύτ' όνειρος αποπταμένη πεπότῃται! Και ο Πίνδαρος, με τον απαισιόδοξο αλλά σαφή τρόπο του: Τι δε τις, τι δ' ου τις; Σκιάς όναρ άνθρωπος. Έτσι

και η έμπνευση (εν-πνέομαι, μου γίνεται η πνοή πνεύμα από τη θεά, τη μούσα, το έξωθεν-έσωθέν μου, όπως στους ινδούς το πράνα), έτσι η ποίηση.

Έτσι τα όνειρα δημιουργούν οραματικές καταστάσεις, εικόνες και λογισμούς, ανανοήματα, που, όσο τα βλέπουμε, τα οραματιζόμαστε, είναι κανονικά, φυσικά, στην ζύπνια ζωή όμως χάνονται. Η δημιουργία λοιπόν των ονειρικών καταστάσεων, του ύπνου ή του ζύπνου, των οραμάτων, της έμπνευσης, στην πραγματικότητα της ζύπνιας «λογικής» (που στ' αλήθεια δεν είναι εξαρτημένη «λογική» αλλά πλούσια και ελεύθερη, όπως καθαρά το δείχνει η προφορικότητα της καθημερινής μας ζωής με τις εκφράσεις, ψυχοσωματικές, που αποτελούν την ουσία και τον κορμό της γλώσσας μας) προσώπων και καταστάσεων, υπαρκτών στη δική τους πνευματική τάξη, δείχνει πως αυτό που ονομάζουμε ύπαρξη είναι μια μορφή, υλική ή πνευματική ή όπως την πούμε, αυτά είναι ενιαία, μιας αληθινά πραγματικής, ας την πούμε πάλι έτσι, άλλης τάξης και αντίληψης του υλικού και πνευματικού, του ζωή-θάνατος, ον—μη-ον τελικά, είναι περιεχόμενα. Αυτό φαίνεται με την εικονικότητα της γραμμής, που είναι, συνεχόμενη με τα άκρα της φαινομενικής δυαδικότητας, ενιαία, και που φτάνει να γίνεται, ζωγραφιά γραφής, γράμμα, αντιστοιχώντας την αισθητηριακή ηχητική εικόνα που εκφράζεται συνολικά ή, αναγωγική της, τμηματικά με την πολλαπλότητα των πέντε (εκ μιας) αισθήσεων, και που πραγματοποιεί η έμπνευση, η εμπνοή-πνεύμα, η ποιητική-δημιουργική άντληση από την αληθινή πραγματικότητα, νέα εξ υπαρχόντων, από το παρόν της οντότητας, η αιθρία τελικά (όπως το νιώθω και το γράφω προσωπικά).

Αυτή η κατάσταση λειτουργεί ως παρόν, αυτοσυναίσθηση, ζωή-εν οντότητι, με το οποίο αυτό που ονομάζουμε μνήμη συνυπάρχει, είναι ενιαίο του, ένα με τη ζώσα πραγματικότητα ύπνου-ζύπνου και με το ό,τι αυτή οράται, βλέπει βλεπόμενη στις καταστάσεις αυτοσυναίσθησης. Αυτής που τώρα γίνεται αυτή εδώ η γραφή, όπως έγινε για την ανθρωποσύνη ό,τι συλλαμβάνουμε σαν ιστορία της και, πραγματικά και στ' αλήθεια, με το μύθο και τη λαϊκή ενέργεια της ζωής μας. Αυτό το ανέερο εξαναγκαστικό εγώ του ινδικού tat

twam asi (αυτό είναι εσύ) και του σουφιστικού Αφού εγώ είμαι εγώ επειδή εσύ είσαι εσύ/ και εσύ είσαι εσύ επειδή εγώ είμαι εγώ/ εγώ δεν είμαι εγώ και εσύ δεν είσαι εσύ.

*

Ποιό, κάνω, αυξάινω, μειώνω, δέχομαι το αντικείμενο, το λόγο, τη γραφή, τη φράση, το στίχο, το ποίημα, το νόημα, το νου, τον κόσμο όπως με πάει, όπως πάω, όπως πάει.

*

Αναγνώστη μου, που σε ξέρω, σε υποθέτω ή δε σε ξέρω τώρα που γράφω, τι θα πάρεις, τι παίρνεις από αυτά που γράφω, πόσο σε απασχολούν, πόσο σου μιλάω, και τι σημαίνει αυτό για μένα τώρα και τι θα σημαίνει σε κάποιο κοντινό ή μακρινό μέλλον, όσο η μνήμη λειτουργεί; Δεν είναι φανερό πως αυτό που πραγματικά μετράει είναι η πράξη αυτής εδώ της γραφής και ότι εκείνο που πραγματικά γίνεται είναι η αφεαυτής αναφορά μου, τώρα που γράφω, στην όποια ούσα πραγματικότητα, ή εκεί, σ' αυτήν την πραγμάτωσή μου, που και προκαλεί αυτή τη γραφή, την κάνει τελικά να υπάρχει σε αναφορά προς αυτόν τον εαυτό της, και που αφήνει ελεύθερα τα πράγματα κοιτώντας τα και μιλώντας μαζί τους, με τον τρόπο που αυτά δέχονται, ενιαία και ξέρουν, ενιαία με μας; Λοιπόν, με το «όνομά» μου, μια «ψυχή» για την παράδοση της ανθρωπότητας, αυτό που έχω ζώντας και που μένει μνήμη, όντας ένας ήχος, μια γραφή, η μνήμη και η «δόξα», τι μετράνε; Τι θα πει Όμηρος άλλο από αυτό που εγώ παίρνω από τη γραφή του, από ό,τι κάνω ή δεν κάνω σχετικά με αυτό; Και τι θα πει αθανασία άλλο απ' το ότι το όνομα χάνεται στην τώρα στιγμή, που εγώ κι εσύ αναγνώστη μου πραγματοποιούμε στην ανώνυμη στιγμή της πραγματικότητας; Τι εμοί και Ομήρω, που εγώ τώρα το έγραψα τ' όνομά του;

Είναι λοιπόν φανερό πως η ανθρωπότητα και τα ανθρώπινα πράγματα απλώς ανάγονται, ανήκουν, προκύπτουν από την ανώνυμη πραγματικότητα. Πως πραγματοποιούμε, δημιουργούμε, παγιώνουμε με νου-γλώσσα καταστάσεις-πράγματα μόνο ως έξοδο από την ούσα πραγματικότητα ως κατάσταση αντιληπτικότητάς της, ενώ αυτή η ίδια η πραγματικότητα δεν έχει, πώς να έχει, ανάγκη,

αναγνώρισης της ύπαρξής της, αφού το να υπάρχει είναι η ιδιότητά της που κι εμείς με το νου μας της αναγνωρίζουμε. Είμαστε λοιπόν η αναγνώριση της ούσας πραγματικότητας, και αυτή η από εμάς δημιουργία, η ανθρωποσύνη, που μόνο και μόνο στη ζωή υπάγεται και στην υπερπραγματικότητα, είναι μια ιδιότητα, όπως η ιδιότητα της ψαροσύνης, της πετροσύνης, της όλης θεϊκότητας ως οντότητας. Και αυτή η ίδια η σκέψη είναι μια αντανάκλαση, με τα οργανικά, δικά μας και με τη φύση, μέσα της, της μη σκεπτικότητας, που η αίσθηση, αυτοσυναίσθηση, αυτοβίωση την παραμερίζει έναντι της κατάστασης της μόνης ούσας πραγματικότητας που δεν έχει καμιά ανάγκη αλήθειας, αυτής που υποτίθεται ότι η έκλαμψη δείχνει (εκ της πολλής συνουσίας περί το ον, για τον Πλάτωνα, με την αμεσότητα αντίληψης για το Βουδισμό και το Ζεν, κλπ., κλπ.), η μόνη, μόνη πραγματικότητα. Και πραγματικότητα που δεν έχει ανάγκη να υπάρχει, είναι μόνο δημιουργική της ανθρωποσύνης, αυτοδημιουργική της, ως πτώση, και για την ποίηση, τη δική μου δικαιωματικά μου, είναι μόνο αιθρία, μια αυτοαιθρία, μια λέξη λευκή, γυμνή, αυτολέξη, αυτοοντότητα.

Ε, αναγνώστη;

*

Η σκέψη ως προς τα πρότερά της ελάχιστη, όμως μπορούμε να της είμαστε ωραία.

*

Πότε έγινε ο κόσμος; Ανόητο ερώτημα, αφού χρόνος πριν τον κόσμο δεν υπάρχει. Αν μετράμε με το δικό μας χρόνο, ε, τότε Γιάννης κερνάει και Γιάννης πίνει. Πού έγινε ο κόσμος; Ανοησία: πριν απ' τον τόπο ο τόπος; Γιατί έγινε ο κόσμος; Ανόητη ερώτηση, αφού αιτία πριν τον κόσμο είναι αδιανόητη. Πώς έγινε ο κόσμος; Απάντηση: κοσμικά.

Είναι φανερό πως οι ερωτήσεις προδικάζουν απαντήσεις, αναλογικές τους, εξαρτημένες τους. Λοιπόν καμιά ερώτηση. Οι απορίες μας είναι η ανθρωποσύνη της πτώσης μας. Και η πτώση μας υπάρχει όταν ρωτάμε.

*

Εγώ είναι αυτό που μιλάει πραγματικά ή φανταστικά, σύμπαν,

θεός, όνειρο, άνθρωπος, πέτρα ή βρίσκεται σε σιωπηρή έκφραση ή σιωπή, εγώ είναι το κάθε τι, το tvam asi των ινδών, το άτμαν-βράχμαν, είναι ό,τι εκφράζεται, άρα όλα, όλα είναι ένα εγώ εκφραζόμενο με την οντότητά του και τις εκδηλώσεις της. Τι είμαι, τι θα πει πως ζω τώρα, τι θα πει εγώ με τ' όνομά μου, τι έχω, τι θα πει έχω, αφού αυτό μόνο στο είμαι υπάρχει και λειτουργεί; Η πραγματικότητα λοιπόν που στοχάζεται η γραφή ή μιλάει, που μεταβαίνει απ' τη σιωπή στην εκδήλωση ή μένει στην αυτοκατάσταση ονομάζεται εγώ ως προς τα έξω της τυο εαυτού της, την έξω της εκδηλωμένη πραγματικότητα, από την οποία αντλεί την οντότητα και την έκφρασή της.

*

Η δυαδικότητα τυραννάει τη σκέψη μας, συνιστά την ίδια τη σκέψη, το ναι και το όχι, που ανάγεται στο είναι και μη-είναι. Αλλά κάτι είναι ή δεν είναι αναφορικά σε μια κατάσταση προς ή πριν απ' το είναι και μη-είναι, μια πρότερή τους κατάσταση, μια κατάσταση πρότερη της δυαδικότητας που τίθεται ως όρος της σκέψης, με βάση αυτήν γίνεται η σκέψη. Η αναφορά λοιπόν σε αυτή την πρότερη κατάσταση κάτι είναι ή δεν είναι, δυαδικά, άρα το ένα και το δύο, συνιστώντας οντολογικά τον αριθμό και αλληλοεξαρτώμενα, ταυτίζονται και δεν ταυτίζονται, ενιαία, και αυτή η κατάσταση είναι η πηγή, η σύσταση της γεννώμενης σκέψης μας, της αναγωγικής στην πρότερή της, ούτε ποιοτικής ούτε ποσοτικής της κατάστασης..

Αυτό παραπέμπει στην αρχικής σοφίας εικόνα της διπολικότητας του κλαδιού, που έχει δύο άκρες, που όμως υπάρχουν επειδή υπάρχει το κλαδί, ώστε κλαδί και άκρες, και τα δύο, συνιστούν τη δυαδικότητα και την ενικότητα, είναι αζεχώριστα. Αυτό λέει πως η εικονικότητα είναι η πηγή, η αφετηρία της σκέψης μας, ενιαία της, κόμβος, πράγμα-σκέψη. Η εικονικότητα και οι εικόνες της εκδήλωσής της συνιστούν μια αισθητηριακά ενιαία πραγμάτωση, όχι ειδικά οπτική, όπως την ονομάζουμε ελλείπει άλλης λέξης. Η καθημερινή μας κοινή γλώσσα δείχνει καθαρά αυτή την οντολογική συναισθησία, την αίσθηση, το νιώσιμο. Λέμε: Μαύρη ζωή, δεν ακούω το τσίμπημα, απτή πραγματικότητα, γεύση αλήθειας, άρωμα ομορφιάς, νιώθω πως, μου φαίνεται πως..

Η εικόνα λοιπόν, ενιαία για την πραγματικότητα και την αντίληψή της, ενοποιεί εσωτερικά τη δυαδικότητα, ώστε η εικόνα του κλαδιού εξυπηρετεί αυτή την αντίληψη. Όμως το κλαδί υπάρχει, άκοπο, στο δέντρο, εμείς εικονικά το κόβουμε για να σκεφτούμε, το δέντρο έχει άκρη με τις ρίζες στο χώμα και γεννιέται με αυτήν την άκρη ως την κορφή του, κορφή και ρίζα είναι δέντρο, το δέντρο είναι δέντρα, τα δέντρα είναι στον κόσμο (στο «κοσμικό δέντρο», της σκανδιναβικής Έντα, γ.π., το ένα και το όλο, και τοκλαδί είναι τελικά η εικόνα της γραμμής, κομμένης ή συνεχούς (του Γυ Τζινγκ), με αρχή και τέλος, ή ατελείωτη και άναρχη, είναι αφεαυτής, γραμμίζεται και δε γραμμίζεται, είναι η προπραγματικότητα.

Έτσι η αφηρημένη σκέψη μας, πηγάζοντας από την εικονικότητα, ανάγεται στην αντίληψη της πραγματικότητας και ανάγει την πραγματικότητα στην προπραγματικότητα (μια προηγητική εικόνα της είναι το ινδικό σφότα), δηλαδή, τελικά, όπως μπορεί να το πει η ποίηση, η πέτρα, γ.π., είναι έννοια και λέξη και πράγμα, δηλαδή, απλούστατα, είναι προπέτρα και πέτρα, είναι το όνομα του ανώνυμου πέτρα, ποιότητα και οντότητα πέτρα, δηλαδή η δυαδικότητα και η ενικότητα αίρονται από την απόφαση-αυτοαπόφαση να υπάρξει η πέτρα.

*

Δε φαντάζομαι να..., δε φαντάζομαι πως...: Έμμεση ευγενική υπόδειξη και διαπίστωση ενέργειας, ερωτηματοκοαρνητική για ενέργεια του ακροατή, που νιώθει ο ομιλητής σαν συνυπάρχουσα στον ακροατή: όλα αυτά και τα τέτια δε μπορούν να περιγράψουν, να ταυτιστούν με άλλα αντιστοιχιμένα τους λόγια, δε λέγονται αλλιώς.: αυτό είναι η ποίηση, η μήτρα της γλώσσας, και απ' αυτήν την ψυχοσωματική προφορικότητα πρέπει να ξεκινάει, να οδηγείται η ποίηση. Μιλάμε με τρόπο που δε λέγεται με άλλα λόγια, δεν έχουν «λογικά» νοήματα, μόνο αλγεβρώνονται σε αφηρημένες τυποποιημένες εκφράσεις, που αποκτούν πραγματικό νόημα μόνο αναγόμενες στην εικονιστική (:αισθητηριακή) πηγή τους, αλλά φράσεις σαν τις παραπάνω, που τις λέμε αυθόρμητα (και μίζερα φιλολογικά τις εξουδετερώνουμε ως «σχήματα λόγου») τις λέμε έτσι, δεν τις αντικαθιστούμε με εκείνες με τις οποίες «λογικά» τις

«ερμηνεύουμε» όπως «ερμηνεύουμε» την ποίηση, αλλά με αυτές συνεννοούμαστε μια χαρά, ενώ δε μπορούμε να βρούμε μια άλλη ή άλλες ταυτόσημες. Με τέτια γλώσσα μιλάμε και πολιτιζόμαστε στην όλη ψυχοσωματική μας έκφραση, έτσι (θέλουμε να) κάνουμε ποίηση, σε συντονισμό προς την πραγματική οργανικότητα με τα πράγματα και σε αναφορά προς την οντολογία μας και την πραγμάτωσή της.

Εδώ που τα λέμε, δίκιο έχει: η τοπικότητα κάνει την πραγματικότητα παρούσα.

Που λες...: ο ακροατής, δε λέει τίποτα: διαπροσωπική ταυτότητα, ή ό,τι τέτιο.

Να λοιπόν: Δεν πιστεύω να..., δε σου φαίνεται πως..., φαγώθηκες να..., μ' έφαγες να..., έφαγα τα λυσσακιά μου..., κλπ., κλπ., ως τα πέρατα των τέτιων φράσεων και της τέτιας όλης ψυχοσωματικής γλώσσας, ως την αμεσότητα επικοινωνίας-κοινωνίας μεταξύ μας και με τα όλα πράγματα στην κατάσταση αντίληψης-πρόσληψης-πραγμάτωσης, αυτοπραγμάτωσης. Έτσι η μελέτη υποχωρεί μπροστά στην πραγματικότητα, και δε μπορεί, πτωτικά, να την αντικαταστήσει.

*

Να πω λόγια που έχουν ειπωθεί, δεν είναι μίλημά μου αντάξιο της ζωής, ούτε το να πω λόγια διαφορετικά, αλλιώςτικά από όσα έχουν ειπωθεί, γιατί κι αυτά θα λέγονταν με τον όρο των ειπωμένων, της διαφοροποίησης από αυτά, άρα της εξάρτησής τους. Πρέπει, σωστά, όχι αυτά που θα πω να διαφοροποιούνται από τα ειπωμένα, αλλά τα ειπωμένα να είναι διαφορετικά, εξαρτημένα τους, από αυτά που θα πω, τα ανείπωτα και ειπωμένα μου να αποκαλύπτονται όρος για όσα ειπώθηκαν. Τα ανείπωτά μου θα είναι η μήτρα όλων των ειπωμένων, και ελεύθερα.

Όμως ο βασικός όρος είναι η γλώσσα, και αυτής όρος είναι όσα μπορεί να πει. Αλλά αυτά πρέπει να τα πω αντάξια της ζωής.

Όπως η ζωή η ίδια είναι από μόνη της και λέγεται γινωμένη γλωσσικά, γλώσσα.

Που θα πει τελικά πως ειπωμένα και ανείπωτά μου είναι από την ίδια ρίζα, από αυτό που, σαν αντάρκης αιθρία, διαλάμπεται σε αυτά.

Αλλά και πως μένει να πάω σ' αυτή τη ρίζα, στο χρώμα και το νερό που την τρέφουν. Και, αν μπορώ, και ρίζα, και ρίζα και νερό, μαζί. Δηλαδή να πάω και να ξεπεράσω μύθο διάκρισης γλώσσας και ζωής, κόσμου και εγώ. Αυτό μόνο με την ελεύθερη αναπνοή γίνεται, αυτήν που έρχεται αντανακλαστικά στην οντότητα, δηλαδή με την ποίηση.

Οπότε, να, μπορεί να βγει πως κιόλας το έχω κάνει, στην ποίηση, με την όποια προς τον αίθριο εαυτό της, που είναι όλο νέα, λόγια ειπωμένα και ανείπωτα, δηλαδή, τελικά, απλώς ανασαίνω, αναπνέω, ζω το ζώντας ενέργημα της οντότητας και της γλώσσας της.

*

Η αμεσότητα αντίληψης μένει γυμνή, μόνη και και ωραία.

*

Τι αρμονία στα χρώματα, να γεωμετρικά σχέδια στην πέτρα, στ' όνειρο, στο ζωγράφισμα. Τι μυστικά στους αριθμούς, στις αναλογίες. Τι αποκαλύψεις στη συμπεριφορά των σωματιδίων. Ο χρυσός αριθμός Φ που διέπει τα πάντα. Φαίνεται πως μια διάνοια είναι πίσω απ' όλα αυτά, η διάνοια που έκανε και κρατάει τον κόσμο. «Πώς εμεγαλύνθη τα έργα σου, Κύριε! Πάντα εν σοφία εποίησας!

Ε, μα πιά!

Δεν είναι φανερό πως τα πράγματα είναι όπως είναι ελεύθερα από τις κατασκευές που εμείς τους επιβάλλουμε παίρνοντας τις αφορμές από αυτά τα ίδια και τα σχηματοποιούμε; Πως η «αρμονία» είναι μια δική μας, αποκλειστική μας, σύλληψη δεσμευτική της πραγματικότητας; Η αρμονία είναι μόνο και απλώς η χωρίς χαρακτηριστικά απλή πραγματικότητα, και το αντίθετο, δηλαδή η «πραγματικότητα-αρμονία» δεν είναι σύλληψη πνευματική και αντίληψή μας, αλλά μας δημιουργείται από τα πράγματα ως ιδέα μεταβλητική της πραγματικότητας στα πνευματικά μας μέτρα που τη σχηματοποιούν. Ο μαγικής διαπίστωσης αριθμός Φ δεν είναι διαμορφωτικός της πραγματικότητας, δεν ανακαλύπτουμε, φάτσα με φάτσα, κάποια διάνοια, απλώς κάνουμε τη διαπιστωτική μας διάνοια ρυθμιστική, εγωιστικά και στ' αλήθεια αθεϊστικά έναντι της

ιδέας μιας θεϊκότητας, αληθινά αυτής πνευματικά υπαρκτής. Ή, ας μη φτιάνουμε μια θεότητα στα μέτρα μας. Μην τη φτιάνουμε. Δεν είναι φανερό πως αυτά που βλέπουμε, που αισθητηριακά προσλαμβάνουμε, τα μετατρέπουμε σε σκέψεις; Είναι αστείο το πως χειριζόμαστε τα πάντα με τη νοηματική μας πρόσληψη, πως δίνουμε οντολογική ποιότητα στη σκέψη μας, κατά το νοείν-είναι, που πρέπει ίσως να συλλαμβάνεται ως είναι-νοείν. Το κανονικό είναι να πούμε αυτό που από μόνο του λέγεται με το διάμεσό μας, και έτσι να νοούμε, κατά τη μυθική αντίληψη της σκέψης μας και ν' αφήνουμε ελεύθερη την πραγματικότητα, να μη φτιάνουμε στην προπατορική πτώση, ούτε καν ελεύθερη σαν απαλλαγή από κάτι, να της αφηνόμαστε. Δεν υπάρχει ανάγκη απαλλαγής. Αυτό που υπάρχει, αυτό να υπάρχουμε, χωρίς νου και γνώση, χωρίς καν άγνοια εξαρτημένη τους από την άρνησή τους. Ο νους είναι δικός του, του νου, όχι δημιουργία μας, προϋπάρχει από μας.

Επιτέλους η ανθρωποσύνη δεν είναι ιδιοκτήτης της πραγματικότητας, που, κιόλας την προσλαμβάνουμε κατά τα μέτρα μας, που αυτή, επιμεριστικά, μας δίνει.

*

Όπως προσπαθώ να θυμηθώ μια λέξη, νιώθω κάτι σαν ψυχική γεύση, μια αδιαμόρφωτη αισθητηριακή οντολογική εικόνα, με κάποια αίσθηση, διαμορφωνόμενη της, πως μπορεί να γίνει ή να μη γίνει ιδέα-πράγμα (ενιαία και αδιαίρετα, πνευματικό πράγμα), λέξη τελικά. Αυτή η ψυχική γεύση, ας τη λέω έτσι, είναι της ίδιας ποιότητας με τις ψυχικές γεύσεις, που προσλαμβάνουμε, των ανθρώπων ας πούμε, μεταξύ τους όμοια από την οπτική της διαφοροποίησής της από κάθε τι άλλο, αλλά διαφορετικά μεταξύ τους, στο χώρο της ποιότητάς τους, παρόντων ή απόντων, ζωντανών ή όχι. Αυτά θυμίζουν το ινδικό σφότα, όμως αυτή η ψυχική γεύση δεν είναι γλωσσική πρόγευση αλλά μια οντολογική κατάσταση, ενιαία δόση-λήψη, εγώ-αυτό.

*

Τι έκανε λέει;

Αυτές οι φράσεις του λαϊκού ολικού προφορικού λόγου, που τις

λέμε και συνεννοούμεαι χαρά, ενώ δεν έχουν «λογικό» προσδιορισμένο νόημα κανενός είδους αλλά είναι ψυχοσωματικές σημάσεις, όπως μια απλή γενικής αίσθησης «καλημέρα!», και που δε μπορούμε να τις μεταφέρουμε, να τις αντιστοιχίσουμε με συγκεκριμένες λέξεις, θέτουν άμεσα την ανάγκη να σκεφτούμε τι είναι το «νόημα». Αλλά η σκέψη απομακρύνει το αντικείμενό της, το κάνει πραγματικά αντικείμενο και αυτή γίνεται υποκείμενό του, και μάλιστα μελετάμε τη γλώσσα με τη γλώσσα. Να λοιπόν που φαίνεται πως η γλώσσα υπάρχει όπως ασκείται και δεν είναι δυνατή η αυτομελέτη της χωρίς να επισυμβαίνει η ουσιαστική απώλειά της. Έτσι είναι τα πράγματα, τι να κάνουμε; Ας της αφηρόμαστε. Και αν θέλουμε μελέτη της, πληρώνουμε τα επίχειρα.

*

Η γραφή είναι πτώση, αμαρτία, που αυτοαίρεται με την επιστροφή στη γραφική προφορικότητα της γυμνής, της ολοκληρωμένης και σαν να μην υπάρχει ποίησης: η ποίηση συνιστά προσωπική και πολιτισμική αγωγή.

*

Στο όνειρο, η ψυχική γεύση, το ήθος εξανθρωπίζεται, γίνεται, ανύπαρκτο στον ζύπνο, συγκεκριμένο πρόσωπο οικείο και αλλιώς υπαρκτό, τέτιας ύπαρξης, με το ήθος, την ψυχική γεύση απ' όπου προήλθε. Να λοιπόν μια ύπαρξη που ανανεώνει, πιστοποιεί αυτό που πάμε να νοήσουμε με αυτή τη λέξη «ύπαρξη».

Κάπως έτσι, εξ ονείρου μέσα στη ζωή, η θεότητα, οι αρχαίοι θεοί, οι ήρωες. Και κάπως έτσι τα ονόματα τόπων, ανθρώπων του μύθου και η ιστορία του μύθου, γενετική και της πολιτισμικής ιστορικότητάς μας, η γλώσσα των θεών, οι εικόνες, η γραμμή, η αίσθηση έκφρασης και γλώσσας.

Οπότε το όνειρο, αν ανανοηθεί με τον ζύπνο, σε μια τυπική προπολιτισμική και ενδοπολιτισμική (αυτήν που εκδηλώνεται στην ψυχοσωματική έκφραση, στον αναιώνιο προφορικό λόγο) κατάσταση, να η λύση (που δεν έχει ανάγκη να είναι λύση) για την αντίληψη της ανθρωπινής μας πνευματικότητας.

*

Ό,τι πω ή εκφραστικά κάνω με κίνηση, ήχο, γενικά εκδηλούμενο

ψυχοσωματικά, είτε κοινότυπο και εύκολα προσλήψιμο, είτε ακραίο και νέο, δύσκολο αλλά προσλήψιμο ή δυναμικά επιβαλλόμενο και δημιουργικό νοημάτων, όλα αυτά είναι δυνατά και γλωσσικά υπαρκτά.

Αν όμως λειτουργώ άμεσα και σε κατάσταση ελευθερίας από πρόθεση έκφρασης απόλυτη ώστε και την ίδια την κατάσταση έκφρασης να συμπεριλαμβάνει ως μορφή της, τότε έχω επιστρέψει στην πατρίδα των πραγμάτων, στην πηγή, στην εικόνα, στη γραμμή, και λέω, γράφω, εκφράζομαι ως εκδήλωση της οντολογικής ελευθερίας, που δεν είναι καν ελευθερία με την έννοια της απαλλαγής από κάτι, αρνητικά προς ό,τι της δίνει, με την άρνηση, υπόσταση, αλλά με την έννοια της αναγωγής σε αυτή την εικονιστική ελευθερία από την οπτική μιας κατάστασης αφεαυτής δυνατής και λειτουργικής. Δηλαδή αντανακλαστικής, ποιητικής.

Έτσι οι αυθόρμητες εικόνες, οι γραμμές στα όνειρα, στη γράφηση, στα λουλούδια, στα πετρώματα, στα βουνά, στο σύμπαν, στο νου, στα νοήματα, είναι ο ωραίος ως γραμμή κόσμος. Έτσι η κάθε έκφραση, ενιαία με τον πομπό και τον δέκτη της

Έτσι η ζωή και από τη ζωή.

*

Η γνώση, η σοφία, η ακραία φώτιση είναι αναπτύγματα της ανθρώπινης φύσης, όπως είναι αναπτύγματα οι ιδιότητες των ζωντανών, των υλικών πραγμάτων, ιδιότητες και αναπτύγματα που προκύπτουν από την ανάπτυξη μορφοποίησης της ούσας πραγματικότητας, ας πούμε έτσι, όπως το λέμε, αυτό το οποίο προσλαμβάνουμε, του είμαστε, με άμεση, οργανική πρόσληψη, χωρίς γνώς και σοφίες, μέτοχοι της αδιαφοροποίητης ύπαρξης του. Εκεί δεν υπάρχουν ερωτήματα, απορίες, ένα και δύο, ζωή και θάνατος, χαρά και λύπη, ον και μη-ον τελικά, , αφού αυτό είναι το ό,τι εκδηλώνεται ως ύπαρξη με εικόνες-μορφές-ιδιότητες-πράγματα. Σε αυτή την κατάσταση πρόσληψης, στην αιθρία, όλα είναι υπαρκτά και ωραία και παρόντα, όχι ως μη απόντα ούτε ως αρχικά ή τελικά, όλα είναι αυτό το αφεαυτού, και είμαστε λοιπόν και εμείς, εγώ και εσύ, αφεαυτού μας, εγώ του, αφεαυτού, κατάσταση και πρόσληψη, και η ίδια η αφεαυτού της σοφία και ιδιότητα, εν γαλήνη, και

γένεση της ύπαρξης, ποίηση αφεαυτής, κόσμος-πρόσληψη.

*

Η υπάρχουσα κατάσταση, ενιαία ως ανυπαρξία στην ύπαρξη και ύπαρξη στην ανυπαρξία, ενιαία πραγματοποιεί τη λήψη της και πραγματοποιείται από αυτή, και παράγεται ως ενιαία επιγενόμενες μορφές και ιδιότητές τους, μια ενιαία πραγματικότητα-πνευματικότητα, ενότητα και ποιότητα, ποιότητα και ποσότητα, προσλαμβάνον και προσλαμβανόμενο, έκφραση και αντίληψη, ποίηση και οικειότητα. Το αμμουδάκι και το ποίημα

*

Με την προσπάθεια εσωτερικής γέυσης παλεύουμε να φτάσουμε εκεί που είναι αυτό που μας καλεί, που τροφοδοτεί την προσπάθειά μας. Όμως αυτή η πηγή προς την οποία τείνουμε είναι αυτή ακριβώς που γεννάει την προσπάθειά μας, και το κανονικό, το σωστό είναι να ταυτιστούμε με αυτήν, η προσπάθειά μας να είναι η ανάγκη ταύτισης, τελικά συνταύτιση. Αυτό είναι το γνώθι σαυτόν, το εδιζησάμην εμευτόν. Η εντολή, η αφήγηση της προσπάθειας μιλάνε για κάτι που πρέπει να γίνει. Το κανονικό είναι να πούμε, με τη γλώσσα που δημιουργούμε για να ποιοήσουμε αυτή την προσπάθεια, πως είμαστε αυτό, πως είμαστε η αυτογνωσία μας, αυτό γίνεται έτσι κι αλλιώς, ποιητικό μας, ποιητικός μας όπως είναι.

*

Μεγαλύτερη προσπάθεια να δούμε, να βρούμε πώς, τότε, γιατί έγινε ο κόσμος, δηλαδή με τη χρήση των δεδομένων μας κοσμικών δυνατοτήτων να μελετήσουμε, να δούμε αυτές τις ιδιες. Ο τρόπος μας είναι ιστορικός, γεννάει ένα πριν- τώρα- μετά, είναι πραγματικά ένα σύστημα άχρονο στ' αλήθεια σωστότερα είναι ό,τι είναι και αυτό ούτε μελετάται, ούτε γνωρίζεται, απλούστατα είναι αφεαυτού Σ' αυτό το άχρονο έγινε το άλλο, έγινε κόσμος, εγώ-εσύ, είναι στ' αλήθεια μονοϋπαρκτο, ένα χωρίς αίσθηση αριθμητική, είναι αυτό-κι-εγώ, χωρίς ύπαρξη κι ανυπαρξία ζωή κι αζωία, ζωή και θάνατο. Είναι αυτό που είναι χωρίς λόγο και αιτία, χωρίς καν αυτές τις αρνήσεις που αυτοϋπαγορεύονται. Αυτό που γίνεται τώρα, αυτή η γραφή και η συνέχειά της, αν και αυτό γίνεται, αυτογλώσσα.

*

Όλα είναι πάντα ίδια, όλα κυλάνε, όλα μένουν, η στάλα είναι έτσι, έτσι είναι τα πουλιά, έτσι είμαι εγώ: ωραιές κουβέντες ζωής και γνώσης, που όμως με καθορίζουν και με σκλαβώνουν στο πώς να βλέπω και στο ότι πρέπει να σιγουρεύομαι στη σκέψη, στο νου μου, στο πώς είναι τα πράγματα, στο τι είμαι, στο ότι γεννήθηκα, στο ότι θα πάψω να υπάρχω, στο ότι ο κόσμος είναι έτσι, άρχισε θα τελειώσει: όμως μπορώ να είμαι ελεύθερος εν κενώ, ότι είναι να είναι ελεύθερο, χωρίς αποφάνσεις κι αποφάσεις. Να είμαι ελεύθερος κι αυτοθεωρούμενος, χωρίς ένταξη και φτιαχτή τάξη, που τα ίδια τα πράγματα από μόνα τους δεν τη λένε, το λέω εγώ καθώς τα βλέπω, και η οικειότητα μαζί τους, η οικειότητα, τρέπεται από είναι σε γίνεται, γεννάει την ιδέα του γίνεται, του γεγονότος, και αυτό για να συλλαμβάνεται έξωθεν, από μόνο του, από τη ζωή μου, που υπάρχει μόνο ως πρόσληψη, και η έννοια, η αίσθηση του γίνεται δημιουργεί την αντικειμενικότητα, στη θέση της θέασης των πραγμάτων: η ζωή είναι μια εξέλιξη του πράγματος όχι το πράγμα καθεαυτό: η ύπαρξη γίνεται αναγκαστικά, με έχει, αλλά μπορώ, ακριβώς επειδή με έχει, να την έχω, και, άρα, μπορώ να μην την έχω.

*

Εγώ είμαι αυτά τα χέρια, αυτά τα μάτια, αυτά τα σπλάχνα. Αυτό το σώμα, αυτά τα αυτονόητα, που αλλάζουν, που είναι κάπως έτσι σε όλη την ανθρωπότητα, και ήταν κάπως έτσι σε όλο το παρελθόν της, δεδομένα. Και αυτό το εγώ ή κάποιο άλλο έλεγε και πίστευε αυτό ή το άλλο, όλα αυτά τα αυτονόητα, που τα λέμε παρελθόν και πως πάνε σε κάποιο μέλλον.

Μα, αν τα δούμε όλα ένα ανάπτυγμα, στην άπλα, χωρίς ιδέες εξέλιξης και προόδου προς ένα μέλλον, αν όλα αυτά είναι σε ένα επίπεδο στη σκέψη μας, και αν η σκέψη μας επιστρέφει σε αυτό που τη δημιουργεί, και αν τη δούμε σαν κάτι ούτε ζωντανό ούτε έτσι ούτε αλλιώς, γινόμενο από αυτή την ίδια τη σκέψη μας, όπως τώρα, αυτό το εγώ, και άφηγε και αυτή την άπλα, όχι στην άπλα, αλλά, απλουστάτα, αν επιστρέψω σε αυτό που με κάνει, τότε μένει μόνο να δω τι με κάνει να φεύγω από την κατάσταση, τι είναι αυτός ο πολιτισμός και πώς και αυτή η ζωή γίνεται, ε τότε πρέπει να

εφαρμόσω την ίδια αρχή της λιτότητας, και να πω, και να πω, πάλι, πως οι ερωτήσεις το πολύ να πάρουν απάντηση, και να ησυχάσω από αυτές, άρα είναι περιττό να το κάνω. Έχω μόνο να γυρίσω αυτό το πρόσωπο αλλού, αλλιώς, όπως το πουλί, όπως γέρνει το χορτάρι, όπως λάμπει η πέτρα, και όλα καλά.

*

Όταν συμβαίνει, αυτό που θέλω από ένα πρόσωπο, να γίνεται, τότε τι γίνεται; Είναι πως ανταποκρίνεται αυτονόητα, και αυτή, ας πούμε, αναγνωρίζεται ταυτισμένη μου, δική μου, δικό μου, ερωτεύεται αντανάκλαστικά, όπως το χορτάρι μου γέρνει κίνηση, μέσα στη θέληση να είμαστε αυτό, αυτή κι εγώ, και δεν είναι ανάγκη αυτό να γέρνει, να εκδηλώνεται στη δική μου θέληση, όχι επειδή είναι δική μου, αλλά επειδή εγώ είμαι στη θέληση, και την προσωποποιώ, την πραγματοποιώ ως δική μου, και τότε η θέληση της οντότητας πραγματοποιείται. Υπάρχει μόνο το γεγονός της πραγματοποίησης, όπως στην ερωτική στιγμή αναλάμπεται πόθος γινώμενος ολοκλήρωση έξω-μέσα σε όλα και όπως ανανοούμε την οντότητα της ύπαρξης, και συμβαίνει, γ.π., να κοιτάζω την πέτρα, και να πραγματοποιείται η πραγμάτωση ως οτιδήποτε συνειδητό ή όχι., η αίσθηση, και από κει να αίρεται η σκέψη πριν την αίσθηση για την ποίηση, και πριν την ωραία αίσθηση της μη-ανάγκης πραγμάτωσης.

*

Τρελός; Έλα, έλα.

Τόσα όντα, τόσα γεγονότα, τόσα αισθήματα, τόσες σκέψεις, τόσα που γίνονται ή δε γίνονται, όλα, δεν είναι να τε ξέρεις ή να μην τα ξέρεις, και αυτό γίνεται, είναι.

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

I

Βγηκ' απ' τη βαρκα.
Ενα πουλι στα στήθια μου σταχτοχρωμο
τιναζε τις φτερουγες του στενοχωρα
μεσα στ' αγαπητο κλουβι του
στον κοσμο του
σ' εμενα.
Τα κυματα
ειχανε καβαλησει
τ' αγερι
και κυνηγιονταν·
απο συνηθεια ηταν ο κοσμος γυρο μου χωρις αχτιδα
αισθησης εντος μου.
Σε μονοπατια
διαβαινε το σταχτοχρωμο πουλι μου
μες στις πλατιες οδους·
ητανε μονο στο κλουβι του
και λευτερο.

II

...Και πουθε μου 'ρθε ξαφνικα
και χυθηκε αρωμα η ψυχη μου γυρο
πλατια, μακρια σε μια στιγμη...
Μια μουσικη
οπου την ακουγα ως ξεφωνιζε
καθως τ' αγερι
τη βιαζε
τραβωντας την απ' τα μαλλια
κραυγη αγαπης
και γλυκας

που στη βίαση
σκοτώνε ψευτοαισθηματα
την ηδονη να ντυσει
γεννητρα αισθησης ταχιάς κι αληθινής
στα στηθια μου·
ορμαει το πουλι μου απ' τα ματια
και στις σταχτοχρωμες φτερουγες του να κλεισει το παν
λογιαζει
τοσο που ο ξιπασμος το χρωμα ναν του φαι
το κοντεψε
μα δε χωραει η ψυχη μου τα φτερα της
κι ανεμοπλεει απ' τη χαρα της
γη θαλασσα ουρανο
κι ολα μαζί·
κι απ' τον αγωνα της
τα αισθηματα μου ντενει
μ' αγαπη
και συνεχεια την ταγιζει
με φορτωμενα γυρη τα φτερα της.
Και βρισκω δυναμη
και κανω μουσικη απαλη τα βηματα μου
και την ψυχη μου να θωρησω
φορεμα σ' ολα.

III

Μες στα πλατανια
τη μουσικη ο αγερας αγκαλιαζει
και απ' τα κυματα ξεφευγει
αρμυριασμενος.
Ανθρωποι ενας ενας
ενας κοσμος
ολοι μαζί εκει ζουσαν
στα πλατανια κατω.

Γυναικες
σ' ολα τα χρωματα της χαρης και τα μετρα
ξεχωριστη μου αγαπη της ψυχης μου που τις ντυνει
λαφρια με χιλια γλυκοχερια
ολα τους ναν τα πιασει
χιλιοφυλλη η ψυχη μου
χιλιες ψυχες λογιαζεται να κλεισει.
Και μπρος στο κυμα
απλωνουν τρεις
μες σε μαγιο τα σωματα τους
με χαρη για την κοσμικοτητα της πλαζ.
Εκεινη η μία
μες στην τελειοτητα στη σαρκα της σαν ολες·
ομως σ' αυτη η ψυχη μου σταμαται
τα ματια σ' αυτη πεσανε
— με την τελειοτητα
γιατι 'ναι σαρκα μιας γυναικας
ω ναι, τι ωραιο
να σταμαται σε μία η ψυχη μου
να δυναται πολυ σε μία να δοθει·
ω, χιλιες
γλυκες μουσικες
μου σταμαται παλι η ματια.
Γυναικα
μία μα ειναι γυναικες
ειν' ολες οι γυναικες
ολες τις θελω
και μία μου φτανει.
Μία
μια αγαπη
μα ειναι το παν
δε σταμαται η ψυχη μου
πλατια φτερουγια να πεταει
τοσο που να πετανε
τα παντα μεσα της

κι αυτη μεσα σε κεινα.

IV

Πεφτανε τα μαλλια της σαν αχερα το προσωπο

— δεν το θυμαμαι

Ομως δε μ' αμποδαει στη γλυκα μου

και το κορμι

κορμι γυναικας

αισθητικο

προκλήτικο

και σεξουαλικο

πολυ.

Ομως δεν ειναι τα μαλλια της αχερα

μου θυμισαν ενα αχερωνα

με τ' αχερα

χωρις σπασιματα

ολακερα ενα ενα

ζωντανα

κι αληθινα.

Ω και το κορμι της να χουφτιαζα

ω και το κορμι της να ' κλεινα στα χερια μου

ολακερα

και μ' ολα του.

V

Και τελειωσε δεν τελειωσε σταματησε κι ουτε

σταματησε

— μα οπως κι αν ηταν κι αν το πουλι ητανε

σταχοχρωμο η ξαναγινε,

— το τιποτα το τιποτα το τιποτα.

Συχωρεση

το σωμα ψαχνει την ψυχη μου τηνασταματητη

την ανιωστη

,

που τα 'χει ολα και τιποτα.
Τα λογια,
για την αδυναμια.
Μ' ας μη μιλω
ειμαι το ιδιο ενα χορταρι
ο,τι και να 'ναι.

VI

Συχωρα, Πνευμα, το φτωχο.
Απο συνηθεια σε καλω
για δε σε νιωθω.
Με εσυ θα πρεπει να 'σαι
το ενωμα στ' ανεβοκατεβασματα μου.
Τι να πω;
Σιωπη στο απειρο εντος μου.
Που να μιλησω, ποιος να μιλησει...

1953

ΠΑΛΙΑ ΤΩΡΙΝΑ

ΤΙ

Τι 'ν' αυτο, που το θελω,
τι 'ν' αυτο τι γυρευω
κι ολα τουτα που βλεπω εδω
τι γυρευω, γιατι ταχα
τι ψαχνω να βρω
οπως ειμαι εδω,
μη μ' ενα βλεμμα
παιρνω κοντα μου το ρωτημα μου...

ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΧΤΕΣ

Το βραδυ χτες
ητανε τρεις κοπελες·
την ειδα σηκωσε ημια το χερι
κι εφτιασε το φουστани της στη μεση.
Και μου 'ρθε μια χαρα, ετσι μια χαρα...
Τωρα που το 'πα,θα κοιταχτω.

ΕΙΝΑΙ -1

Πισω απ'ολα κατι ζει,
περ' απ' τ' ακρα κατι υπαρχει,
κι απο τ' ανυπαρχτα του νου
που τα λεει κατι ειναι·
μεσα σ' ολα κατι ζει,
με το αισθημα μου, τη θωρια σου,
μεσα σ' ολα κατι υπαρχει.

ΥΠΙΝΟΣ

Ηταν καινουργιο,
απλο με γεμισε σαν την αληθεια·
ητανε
τωρα δεν ειναι·
ειμαι μοναχα εγω.

ΕΙΝΑΙ – 2

Ειναι ολα·
τα που δε βλεπεις
κι αγνωριστα τα σκεφτεσαι,
τα που δε σου 'ρθανε στο νου
κι οσα θα 'ρθουν·
ειναι ολα κι οσα

,

δεν είναι.
Ομως κατι άλλο μεσα σου.

ΑΙΣΘΗΣΗ

Σαν το αισθανθεις
σε φτανει
σαν το δικο σου.

ΓΝΩΣΤΟ

Τουτο που λες
γνωστο,
που μοιαζει στη ζωη σου,
πως θα το πεις·
οπως κι αν εισαι, κι αν δεις,
σου 'ναι γνωστο.
Τι άλλο μπορεις να βρεις;

ΠΩΣ

Πώς θά 'ρθει μες στην αισθηση σου,
πώς θα το νιωσεις,
πώς θα το πεις·
ειναι δικο σου ταχα·
και θα 'σαστε πολλά
και θα 'σαστε ολα·
και τινος θα 'σαι εσυ;

ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ

Στ' αληθεια τι θα πει,
αν πεθανε η ζει·
το ειδες κι ησουνα μαζι,
τουτο στ' αληθεια τι θα πει.

ΠΟΘΟΣ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΟΥ

Μετ' απ' τη μπορα
σταει απ' της αραποσιτιας τα φυλλα
το σωμα σου σταγονες
στο νοτισμενο χωμα.

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο θεος που μετρησε τις ακρες τ' ουρανου
με την πνοη
του παλαιου λουλουδιου
κραταιι το βελος μου
κοντα μου
με φοντο τον οριζοντα.

ΜΙΛΗΜΑ

Μοναχα με τα λογια δε μιλας,
μ' ολα μιλας και δε μιλας.

ΠΙΟ ΚΑΛΟ

Εχω πιο καλο
απο τουτο,
ομως πώς θα γινει πιο καλο.

1954

ΓΙΑ ΠΟΙΗΣΗ

Η ΑΠΟΦΑΣΗ

Η αισθηση της ανωνυμης παρουσιας
που τα δεχεται ολα
πραγμα η ζωη
μονη της στην ανεση
η ανασα που μ' ονομαζει παρουσια
που ολα ειναι γινωμενα οπως ειναι
πραξη η πραγμα
πραγματικοτητα τελεια πετρα
ελευθερη να κυλαει
χρονος η χαρη
να ειναι να μην ειναι
αισθηση παρουσιας αισθανομενη
κοσμος.
Κοσμος ουτε ετσι ουτε αλλιως
ουτε πως ουτε γιατι
ουτε εγω ουτε ανεγω
ουτε ναι ουτε οχι
κοσμος κοσμικος
παροντικος
παρουσιαστικος
αισθανομενος
λεπιδα χορτου ανεμικη
ανεμος ανεμιστος
αναπνοη ευψυχια
λαμψη πετρας
πνοη ελευθερη
θεος του οπως ειναι ολα
λογια λαλουμενα λαμψη
λαλια λαλικη
ολα για ολο

,

αυτη η τελεια ολοκληρωση πραγμα λαμψη
αυτο το τιποτα
ενα
εννοημα μ' εννοει
νερο
να
μονο.

Αυτο
γινεται γλωσσα και πραγμα
να υπαρχει
να υπαρχουν.

Ετσι ζω.

Λεγεται γραφεται
απο γινεται
η αισθηση τα αισθηματα ονομαζονται να
ειναι
απο ινες
αισθηση του γινεται
του πραττεται
αμορφο προς μορφη
γευση προς παρουσια
πραξη η πραγμα η αισθημα
εσυ η εγω
προς υπαρξη
οπως το αερακι
που αφηνεται κινηση στα φυλλα το κλαδακι
του τιποτα
τιποτα οπως αυτο
ολα αυτα
πραττονται γινονται
λεγονται γραφονται
ολη αυτη η παρουσια κοσμος

ως εγω ζωη
κυματα λαμπρα
υγροτητα
ως εμενα αφημενα
αισθηματα
που πραγματοποιουνται
πραγματα και ζωη
ονοματα για τα πραγματα
υπαρκτα χωρια
κυματα
υγρης λαμπροτητας.
Ετσι η γλυκα της ομορφιας
ετσι αυτα τα λογια
η γραφη γραμμη
η γευση
προς υπαρξη κοσμος
ο κοσμος
απο υπαρξη γευση.

Αντικρυστα
γραφω στο χαρτι
μιλαω στα πραγματα
αγαπημενα
νους απο γευση
γλυκα απο γαληνη
γαληνη απ' τ' ονομα τιποτα
που ονομαζω το ονομα
απο ωραιο ανωνυμο
οπως αυτη η αισθηση ζωη
που πραγματωνεται οντοτητα.
Ειμαι μ' ολη την αγαπη ειναι
πραγματωνεται πετρα η εγω
η πραξη πραγματωσης.
Εννοουμαι νοημα αισθηση αισθημα αερακι
οντοτητες χωρις λογο κι αιτια

ετσι
ενα παιχνιδι της ωραιότητας υπαρξης
οπως η αγαπη σου γλυκια γυμνη μου γυναικα
αυτο το οπως
για οπως ειναι
για οπως γινεται
για οπως
γλυκος θεος παρουσιας θεος θεα θεοτητα ονομα για αυτο
που ωραια
το γδυνεται πετρα
γυμνη ωραιότητα.

Ειμαι γυμνος στη γυμνοτητα
ολη την οντοτητα
πραγματα ονοματα της αγαπης
οπως εγω κι εσυ
γλυκια γυναικα γυμνοτητα ερωτας αυτης
της αγαπης.

Ο,τι γινεται μονο γινεται
ο,τι ειναι μονο ειναι
και παιζω το γιατι το πως
το απο ποτε
παιζομαι
αγαπημενος θεος της θεοτητας εγω της
ζωης
απο αυτο
ονομα και χωρις ονομα
οπως πραγμα χωρις πραγμα οπως παω εδω
να το γραψω απο ειπω απο υπαρξει
χωρις απο.

Εχω ζησει και ζω εχω υπαρξει και υπαρχω
εγω ειναι και ειμαι ειναι ουσια ανουσιας
αγαπημενος αγαπη ωραιος ωραιότητα

οικεια μονη γυμνοτητα ολο απο μοναξια
μονο ολο.

Αυτο ειναι η πραξη
να πετρα
αυτο ειναι η αισθηση
να πετρα πραξη
αυτο ειναι το ο,τι να 'ναι
να λουλουδακι
να η οντοτητα ερωτας
που ζηται ονομα στη γλυκα
για ν' ανεμιζει ελευθερο
ως αυτο.

Το γινομενο το πραττομενο η οντοτητα
η πετρουλα η γλυκα
η πραξη της υπαρξης
ο,τι ειναι ηταν θα ειναι
το εγινε ξεγινε
αυτη η αισθηση και η αυτονοηση αληθεια ειναι ολα
και ολο κυλαει ελευθερο
αυτο και ο χωρος του
οπως το πραγμα παν.

Γινεται και ειναι
κανω και γινεται
η αιωνιοτητα τωρα
το τωρα αιωνιοτητα
το κινητο γινεται το ειναι
αυτη η παρουσια
καλη.

Μια αερατη χαρα
μια ευτυχια κυλουμενη
τα εχει ολα ολα της γινονται ιστορια

παρελθον παρον μελλον
ολα λογια για τα πραγματα πραγματα για τα
λογια
αεροϋπαρχουν αερογιγονται αεροειναι
αερακι πνοης ευτυχισμενης δημιουργιας
αυτο το εγω αγαπημενος θεος
γι' αυτο το αερακι
γινεται ευτυχια
προς κοσμο απο κοσμο κοσμος
αερακι πνοης αναπνοης
γραφη απτη
αυτη
αυτο.

Ολα μονο υπαρχουν.

Μαθαινω τα πραγματα
οπως υπαρχουν
ετσι αυτο ετσι εκεινο
να το πουλι χρωματα
να το λουλουδι αρωματα
να η γευση της αισθησης
να η αφη της μνημης
να η αιτια ευδια
να η αναγνωριση παρουσια
η υπαρξη ειναι δημιουργια
απεναντι μου απεναντι της απεναντι
στην ευδια
ετσι το γιατι ετσι το διοτι
ετσι το πως και το αν και το θα
ετσι το να
ευδια τερψη
που με δημιουργει ζωη
ενα εγω του να
του ετσι του αλλιως

,

του θα του αν
να τα ματια του πουλιου
ματια με ματια
ματια με αφη
αφη με αισθηση
αισθηση μία της οντοτητας
του οπως ειναι μαθαινω.

Φυτρα ο σπορος
στην ωραιότητα της δημιουργιας
που γινεται μονη της
ο νους για τη φυτρα του σπορου
κι η αληθεια της παρουσιας.
Λαμπει η γλυκα της πραγματικοτητας
που ολο γινεται μονη της και ωραια
εγω της δημιουργιας
σοφια και νους
αληθεια και πετρα
η αυτοαισθηση της ωραιότητας
η γλυκα γυμνη στιγμή
για όλα τα ωραια υπαρκτα.
Πορευομαι παρουσία της παρουσιας
τον κοσμο της κι εξω του
ακίνητος κίνηση αναγνώρισης
χορταρι και γλυκα
πετρα και μνημη
όλα γλυκα η κυλουμενη στιγμή
της γυμνης παρουσιας
ελευθερη μνημη πραγματικοτητας
γλωσσα αληθειας
αιθριας.

Η ΠΡΑΞΗ

Ετσι λοιπον που λεει ναι.

,

Δεν το' χω πως πεθαινω,
οσο ζω κι όσο μαθαινω
ζωη μνημη και ζωη παρουσια
ισα και ισος τους
μαθαινω εμαθα θα μαθαινω
οπως ζω εζησα θα ζω
κοντα στο αχρονο χωμα
με το κυλουμενο νερο
με την ιστορια της μνημης των αστρων
με τη μνημη του κοσμου
και το μαθημα της γλωσσας.

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΑ

Πατερα μου και μανα μου αυτης της ανθρωποσυνης μου
που σας ειμαι μνημη και παρουσια
μελεταω απτος το γεγονος γεννηση
στο οπως ειναι αυτου του κοσμου
που κοιταζομαι ολοκληρος ολοκληρωτικα
αυτο το βλεμμα της καμιας αποκαλυψης γνωση μονο του.
Ολα καλα ολα οπως ειναι και οπως ειμαι.
Να πω τι να πω γιατι οπως ειμαι ειπωμενος
γινωμενος γεννηση ανανοηση οντοτητας παλαμη
στο πραγμα και γαληνη
σιωπη στη γαληνια απτοτητα και γευση γυμνοτητα.
Γινονται οσα γινονται γινεται οπως γινεται απτο
πραγμα νοημα εννοημα
μ' αυτη την απτη κοφτη παρουσια μου που
αναγνωριζεται αλλο.
Πατερα μου μανα μου
λογια μου της αφημενης γαληνης
οπου ολα πραγματοποιουνται μνημη παρουσια
παρουσια μνημη
οπως η παλαμη μου αφη και η αφη γυμνοτητα
ειμαι αφημενος θα πω ωραια

για να είναι ο λογος μοναδικος
να με γραφει οπως σας γραφω γραμμες γραφες
στο χαρτι
οπως ειστε υπαρκτες και τις κανει το χερι μου η
δεν τις κανει
και κοιταζομαι.
Αυτη λοιπον η ζωη
με την αγαπη σας
λογια αντιλεγομενα
γυμνα απ' ολα με ολα
ολοκληρωτικα
κοιταζω ολοτελος ολοτελα
οπως γινομαι και γραφομαι
ποιουμενος απο ποιημενος
ποιητικος απο ποιητης
πραγματικος τωρα απο το πριν και το μετα
ολο αυτο το παρον το μονο του
θα πω παλι ωραια
δημιουργικος ολης αυτης της δημιουργιας
ανθρωπος αυτης της ανθρωποσυνης παρουσιας
να παιζει ο νους νοηματα
η γευση αισθηματα
στα ωραια ολοτελα γυμνα
και μονα και μαζι
και τιποτα ολα ολα τιποτα
αυτης της αυτοθεασικης θεασης
ωραιας θεοτητας
θεωμενος ελευθερος
και ωραια ας το πω κοσμος
ας πω γεννηση
αυτης μου της ολοτελοτητας
ας πω πατερας και μανα
ας πω αυτος εγω
ας το πω ωραια απεξω
αυτο το εδω μου

,

αυτο το εδω με
αυτο το εδω σας
πατερα και μανα της ανθρωποσυνης της πραγματικοτητας
αυτης της ολοτελοτητας
λογια ανεμικα γραμμενα ποιητικα.

Η ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Φιλε αναγνωστη αυτης της ζωης της γραφης μου
που βρεθηκες μπροστα μου αναστημα
των οσων ειμαι και εχω
που μ' αναπνεεις οπως σ' αναπνεω
πνοη πραγματικοτητας
η γραφη μου με γραφει και μ' αφηνει
φιλο της φιλικοτητας των πραγματων
ολοκληρωμενη ζωη της αναγνωσης σου
οπως η πετρα ποιημενη απο αποιητη
οπως ειμαι αποιητος
ποιητης ποιητικος
αυτης της ζωης πραγματικοτητας
οχι ποιητης κουφιας μνημης
γραμμη πραγμα
οχι πραγμα αδειο γραμμα
δεν ειμαι ποιητης
ειμαι ποιητικος
ποιητης σου.
Φιλη αναγνωστρια της ζωης μου αυτης της αφης
που αφεθηκες καλα μου γλυκια
για τα οσα ειμαι και εχω
και μ' αγγιζεις οπως σ' αγγιζω
πραγματωση πραγματικοτητας
η γραμμη μου με κανει και με δινει εραστη του ερωτα των
πραγματων
ολοκληρωμενη δοση της ληψης σου
οπως το νερο υγρατητα και ανυγρον σταλαχτον

αυτης της ροης πραγματικοτητας
οχι αδεια αφη
πραγμα γραμμη
οχι γραμμη απο αδεια γραφη
ειμαι εσυ σου
εισαι εσυ μου
ποιητικος σου ποιητικη μου ποιηση εραστικης φιλοτητας
αυτης της αναγνωσης τωρινης και μονης.
Λοιπον η μνημη ειναι τωρα τωρα
ειναι η μνημη αναγνωση παρουσια
χωρις χρονο και μνημη
ουσια κοσμος και η ποιηση του.

Η ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ελευθερια ονειρα ωραια δημιουργικα
ως εμενα αφημενα και παρμενα
δημιουργικα
παρουσια
και λευκα
ιδια γινετε δε γινετε
γυμνα μου γυμνα σας
ως τη γραμμη τιποτα
και τη μορφη κατι
ονειρα ονειρευτα κι ονειρευομαι
ως εμενα το πουλι και το κλαδι που μεγαλωνει
ως την αληθεια που πραγματοποιειται
αυτος ο κοσμος οπως ειναι
ως την εικονα ως το μυθο
που ιδια ολα τα μοιραζει αλλιως
μορφες γυμνα του τιποτα

,

ιστορια χρονος μορφηματα
αισθηματα αφηγηματα νοηματα
ποιηματα γλωσσα
να αφηνω απτα
αυτα
παροντα
παραμυθια της οντοτητας
του μυθου της ζωης
ονειρευτος
απτος
αυτος
παροντικος.

Ο ΜΥΘΟΣ

Λοιπον μιλαει η πετρα το εγινε γινεται θα
γινει ιστορουν
τα πουλια και οι αυρες λειει η ροη
λεγεται η γλωσσα
η πραγματικοτητα να ειναι οπως ειναι.
Λαμπουν λενε τ' αστρα αγαπη των ματιων
πετανε τα πουλια ευτυχια γελανε τα νερα
απαλοτητα στα ψηλα βουνα που να ο κοσμος
κορη να εγω φερμενος της να η αληθεια
ιστοριες αυτου του οπως ειναι.
Γινομαι απογινομαι το ιδιο
αναμονη και ελευση ιδια
λαχταρα και πραγματωση ιδια
εγω κι εσυ ιδια
αρχη και αναρχα ιδια
τελος κι ατελειωτα
ιδια κι αλλιωτικα
ιδια
να
ετσι

ο μυθος μυθευμα παραμυθι
το πραγμα μιλημα
το μιλημα αισθημα
το αισθημα γινωμα
το γινωμα ονειρο
απτο αυτο
να
να με του να το μου
να το του
ποιημα κοσμικο μυθικο ονειρευτο γυμνο του.

Η ΓΛΩΣΣΑ

Προσωπικα
υπαρχω αυτο που υπαρχει προσωπο
αθανασια οντοτητα που λαμπει γυμνη μορφη το
αισθημα
που ονομαζεται υπαρξη γευσης μορφη
για ολες τις μορφες εικονα των εικονων γυμνοτητα
χορταρι η φυλλο η γυναικα καλοσυνη
της οντοτητας ερωτας μορφη
των ονοματων που ονομαζω τα ολα
υπαρξη φωνη μορφη
της γραμμης αισθησης
αισθηση αθανασιας
που ειναι να ζωη θανατος
να η γευση οντοτητας
να η αισθηση παρουσιας
να ολος αυτος ο κοσμος με τα ολα του
αυτα και αντικρυστα
οπως η γευση εγω
κι η αληθεια εσυ
ιδια η εικονα γλυκας της αιθριας
που αιθριαζει ωραια τιποτα
το ενα ονομα

γλωσσα.

Προσωπο προσωπα
της πετρας του πουλιου της γυναικας
εσενα παρουσια
που κανουν την αθανασια
ονομα νοημα πραγμα
γευση οντοτητας
πραγμα αυτου του προσωπου μου
που βλεπεται και βλεπει νιωθεται και νιωθει προσωπο
πραγματικοτητα θεοτητα αυτου του κοσμου που ειναι
μονο οπως ειναι αυτα και ολα αλλιωτικα και γινεται
πετρα η θανατος η αισθημα η ζωη η αληθεια
ολα τα θεϊκα ονοματα
προσωπα της παρουσιας
που βλεπει και βλεπεται
προσωπικα
ιστορειται κοσμος
αυτης της ωραιας παρουσιας.

Αυτο η αγαπη πραγματικοτητα
το μονο του ονομα
οποιο ειναι.

Ετσι ιστοριες γεννηση και λαμψη ζωη και πραγματα
μονες τους και νοουμενες
δικες τους και δικες μου
ολα δικα οπως ειναι
υπαρκτα
προσωπικα
σπορος φυτρα θεος
γεγονοτα και πραξεις μυθευματα
οπως το μυθευμα κοσμος
ιστοριες κοσμικες και πραγματικες.
Ετσι ιστορω εγω τον κοσμο οπως αυτος με ιστορει εγω ελευθερη

ιστορια
δημιουργιας
οπως δημιουργουμαι ιστοριες
και ιστορουμαι
αυτη η πραγματικοτητα
γλωσσα αυτη η γλωσσα πραγματικοτητα
τετια γλωσσα
αυτη.

Ο ΘΕΟΣ

Που ειναι οπως ειναι
θεοτητα
θεος η πετρα αισθηση
θεος πετρα
θεος ο νους αντιληψη
θεος αντιληψη
θεος κοσμος νους
θεος ο κοσμος
θεος πετρα αντιληψη κοσμος
θεος η θεοτητα
που παρουσιαζεται
αυτος ο ανθρωπος
ο ανθρωπος μου
ο ανθρωπος εγω
που ολοκληρωνεται η θεοτητα
παρουσια
που ολα τα φτανει
μα δε φτανει εγω
φτανεται η θεοτητα
φτανεται ο θεος
φτανει ο θεος πετρα
η πετρα αντιληψη
ο ανθρωπος κοσμος
μα δε φτανει ο κοσμος κοσμος

ο κοσμος αντιληψη
η αντιληψη πετρα
φτανεται ο κοσμος θεος θεοτητα
φτανεται τιποτα
ολα ελευθερα
να ειναι να μην ειναι
να γινονται να μη γινονται
να υπαρχουν να μην υπαρχουν
πετρα η οχι
ολα αυτα απεναντι
επειδη εδω.

Γευση μου αυτοδυναμη αερακιγλυκο
νεφουλακι αερينو στο γαλαζιο
γυμνοτητα που γινεται
γεννηση γυναικα
γυμνη θεοτητα
του αρχη ερωτας
του ολοκληρος εγω
του χαρα θεου
του δημιουργια αυτοαναγνωριση θεος
θεος λατρεια
λατρεια ευτυχια
ευτυχια γαληνη
γαληνη αυτο το εγω αθανασια
αθανασια η παρουσια
η παρουσια θεοτητα της
γυμνοτητα της.

Γαληνη θαλασσα μιλα.

Εδω λοιπον υπαρχω
δεν υπηρχα δε θα υπαρχω
υπαρκτα
εδω ολα και τιποτα εδω θεος

,

για ελευση παρουσια αναχωρηση απο που για
που εδω εδω θεοτητα να γινεται το κυμα να
προβαλλει ο σπορος φυτρα
να κοιταζει το πουλακι εμενα
εδω η γλυκα της παρουσιας μνημη
εδω η δημιουργια
εδω η γραμμη γραφη
εδω ο λογος εγω
θεος εδω
ως εμενα εγω γαληνια
κι απο που για που πραγματικα
ελα λαληματακι
πουλακι ωραιο της αληθειας
πως οπως ειναι θεος
πως υπαρχω ως ειναι δεν ειναι
πως υπαρχω ως υπαρχει
πως υπαρχει αυτο το γραφτο
πουλακι
νεφουλακι
αερακι
θεος μου
θεος με
θεωμαι θεωμενος θεωμενος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ειναι ο κοσμος οπως ειναι και ολα γινονται
κοσμικα μονα τους και αληθεια
που κανει αυτο και το αλλο
κοσμικα κυματα
ωραιο και λευκα
στη γυμνη κοσμικη λευκοτητα
οπου τωρα γραφεται
αυτο το ποιημα
να φαινεται

,

η αγαπη μολυβιου και χαρτιου οπως ειναι.
Πνεουν ονοματα γινονται ινες ιδεες
πραγματα της ιδιας μιας γραμμης γραφης
ονοματα των ονοματων κοσμος οπως ειναι.
Πνοη εμπνοη εμπνευση δημιουργια
αισθηματων νοηματων πραγματων
προσωπων
δημιουργικη αγαπη
εμπνευση ερωτας
ποιηση κοσμικη
ποιητικος κοσμος.
Ερχεσαι
θεικη παρουσια
κοσμος αγαπη
στο καθε εγω
και καθε αυτο
στο καθε οπως ειναι
να τελειωνεται δημιουργια
γευση ολοκληρωσης
οπως ολοκληρωνεται το τελος χωρισαρχη.
Κινηση ματια του πουλιου πρασινο χορταρι
οψη του αναμενομενου οπως ειναι
ελευθερη ροη της αληθειας
η αυτοπροσωπη αυτη αιθρια
που μ' αιθριαζει αποδοχη
η κινηση
εδω το εδω κινηση
με κοιταζει το κοιταζω γαληνια
γαληνη κοσμος
της αυτογνωσης δημιουργιας
που ρει ελευθερη την ακινητη ροη της
να με να τη
πετρα παρουσια
της αυτοπαρουσιας κοσμος
αυτοθεαση.

Δοκιμη αυτοδημιουργιας
οπως το τιποτα αυτη η γραφη
αυτοδοκιμη
ως το εγω αυτο
ως την πετρα
του οπως ειναι.

Η ΖΩΗ

Η πραγματικοτητα τα εχει ολα δικα της
οπως ειναι
πραγματικα
ετσι ωραια
πετρα και ζωη
βραχος στο φως ζωη
ροη ζωη μη ζωη μαζι
στην ωραιότητα της πραγματικοτητας
ετσι κοιταζω την πετρα το χορταρι το πουλι
εμενα εγω
της γυμνης ωραιότητας ετσι ζω πραγματικος με τα
ολα πραγματικα μονο
εκει που πετρα ζωη θανατος
ωραια υπαρξη
γλωσσα της πραγματικοτητας αυτογλωσσα.

Γευση της αληθειας
ωραια κυματα νερου και αναπνοης
κυματα πραγματικοτητας
που με παιζεται υποσταση γαληνη
γαληνια αναπνοη νερο
της αγαπης βλασταρι
ως τον ωραιο καρπο της αυτοσυναισθησης
που παιζουν γαληνια τα κυματα
πιο λαμπερα απο ωραια
καλα ως την καλοσυνη

ερωτας ως την αγαπη
της οπως ειναι πραγματικοτητας
αυτου του ειμαι οπως ειναι
πραγματικος κυματισμος
ως το προσωπο της ζωης
ολων των προσωπων ως την οντοτητα
που μου γελαει ωραια
εσυ
θεος της αγαπης
αγαπη θεος
ως τον ερωτα σου
αυτης της γευσης
αυτοσυναισθησης.
Παιζει στα κυματα ο καρπος της ζωης ωραιοτητα
τους.
Ετσι ειμαι ωραιος.

Ανατελλει η ζωη δροσερος ηλιος
δημιουργια αυτης της εικονας
κοσμος με τ' αλλα αστερια των ωραιων ηλιων τους
ολα αλλα ατελειωτα και ωραια αυτα
αυτη η λαμπερη σταλα αντιληψη
που με αντιλαμβανεται παλαμη μου
να χαϊδευουν ωραια εσενα
που ωραια γυμνα με χαϊδευεις
και λεγεσαι ζωη του καρπου
ανατολη δημιουργιας.
Τερπομαι η τερψη
μ' αιθριαζει η αιθρια
αιθριαζει τερπεται
η γαληνια παρουσια
ζωη των ολων ολα της ζωης
αυτο το κλαδακι
εγω εσυ το οπως ειναι
και λεγομαι οπως λεγεται

οπως ωραια λεω
αναγνωριση του οπως ειναι
\θεος ζωη θεου
που κοιταζει κοιταζεται ματια της πραγματικοτητας.

Γειρε αγαπη
εδω.

Λαμπηδονα της ζωης
αναλαμπη της λαμψης
ως το απτο τιποτα των πραγματων
γεννηση του γινομενου
της ωραιας λαμψης του φωτος του κοσμου
σε ζω με ζεις
ζει
παρουσια ως την ολοκληρη απουσια ολοκληρωση
δημιουργικα αδημιουργητη
ως αυτη τη δημιουργημενη δημιουργια ζωη
της ινας νου
κλαδακι.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Πραγμα με πραγμα ονομα με ονομα
ονοματα απ' τα πραγματα
πραγματικα ονοματα
χυμος γευσεις αισθησεις
κυματα πραγματικοτητας
αγαλλομενα
πραγματικα αγαλματα
υπαρξης αισθησης
ζωη πραγματικη
το ενα και δυο εγω εσυ
ενωση διαιρεση ερωτας
ερωτικη πραγματικοτητα

της δημιουργιας
πραγματικων αισθηματων
αναγαλλιαση δημιουργικης ορμης
ολοκληρωση
ροη ονομα
χυμος γευση πραγμα
πετρα και προσωπο
αφη ερωτας
αιτία της ροης υπαρξης
ως τη ριζα των πραγματων
τα πραγματα της ζωης
απτη αναγνωριση της αγαπης
αγαπητικη δημιουργια
η ορμη τιποτα παν
ροη ποιημα
ολη η παρουσία ολης της απουσιας
ερωτας γυμνοτητα αγαπη
το ονομα του ανωνυμου
ελευθερο κλαδακι.

Ερωτας της ροης
ως αυτον εδω τον κοσμο
που μ' εκανε να ζω
με τα ολα σχηματισμενα
ομορφα να ειναι
παρουσια του οικειου τιποτα
ελευθερια με ολα
ροη οντοτητας
ρευμα ορμης
ερωτας ελευθεριας
αυτη η γαληνη
που ερχεται υπαρξη και κυματα
θαλασσα γλυκια μεγαλη
γευση αθανασιας
ως ολοκληρον αυτον τον κοσμο

το πραγμα της παλαμης μου
ελευθερης παλαμης του
απαλης ως την αυτοοικειοτητα
αφη αυτοσυναισθησης.
Γλυκα της ανακαλυψης εγω
ως την ιστορια της αρχης τελους.
Ξημερωνει γλυκο κυμα
γλυκοχαραμα γραμμη
γραφη της δημιουργιας
ουδετερη οψη τιποτα
που με αναγνωριζεται αγαπη
αγαπημενη το ειναι
και ειμαι αγαπημενος
ως τον ερωτα κοσμος.
Κλαδακι μου πετρα
ορμη γαληνη.

Η ΟΝΤΟΤΗΤΑ

Προσωπο να μιλαει ολο το εγω του κοσμου
παρουσια αντικρυστη στην καθαροτητα της υπαρξης
γεννηθηκα να ειμαι αυτο το τωρα
αποδοχη κι ελευθερια
ορμη και γαληνη
εγω για ολα
και ολων γυμνο
αυτος ο ρυθμος
παλμικη αυτοσυναισθηση
της οριστικοτητας του γυμνου πραγματος
προσωπο των πραγματων σωμα παρουσιας.
Γυμνος με ολα
ως αυτον το λογο
της αποφασισμενης δημιουργιας
αναπνοη ελευθερης οντοτητας
πνευμα εγω

πετρα η αντρας
ερωτας αυτοσυναισθησης
γαληνιος απ' ολη την ορμη
κοιταζω παρων και απων
αποδοχη και απαλλαγη κοσμου
ως το τιποτα και χωρις του
μια κινηση σκεψη
μια πνοη απουσια
ενα κλαδακι
μονο μου μονος του.

Γεννηση θανατος στη γαληνη
αποφασιζεται ετσι αποφασιζεται αλλιως αποφασιζει η
αποφαση η γλυκια γαληνη
αυτος ο λογος που ερχεται με την αναπνοη
με τη σιωπη της εμπνοης
και το προσωπικο κενο της πνοης
του απροσωπου πνευματος
η σιωπη με κοιταζει την κοιταζω
στη γυμνη γαληνη
και ερχεται ολα η οντοτητα
πετρα η σκεψη
πνευμα η πνοη
γλυκα κι ωραια μορφη
γυναικα και κινηση
αυτη η γραφη.

Οντοτητα ετσι η αλλιως απο γυμνοτητα
οπου ολα γινονται αυτο τους η το αλλο τους
οπως εγω κι εσυ ρεουν γυμνα
στο νου της πετρας στην αφη του νου
τρυφερο ελευθερη φυλλο
στη ροη
ροη φυλλο φυλλο ροη
ελευθερια λαμψης
ως αυτη την οντοτητα της ζωης
των μορφων της των ειδων της

ιδια με ολα τα ιδια
το ενα ιδιο
που ρει ελευθερο
ερωτας ελευθεριας
να ειμαι
αυτος και αυτο απο κανενα εκεινο.

Η ΑΥΡΑ

Η αυρα της πετρας της ζωης των αστρων
η αυρα κυματα της οντοτητας
αυτης της αναπνοης
αρωμα κι ερωτας
με τερπει οπως τερπεται
ωραια μονη της αναγνωρισης
ως αυτον το νου νοηματα
ελευθερα κυματα
ποιηματα οντοτητας
που μ' αφηνουν αγαλλομενο
αγαλμα ελευθεριας.

Ετσι κοιτάζω τον κοσμο
ελευθερα να ειναι να ειμαι
το πλασμα το πραγμα το αντικειμενο το γεγονος
θαυμαζομενος θεατης
το θεαμα θαυμα
θεωμενο αντιθεωμενο οπως ειναι
ως την απορια του παρον
που ερχεται γλυκια αυρα
δροσερης αιθριας
ελευθερης ροης του οπως ειναι
θαυμα κι αληθεια και ολοτητα και γυμνοτητα
οντοτητα παρουσια
των ματιων μου στα ματια
κλαδακι εαυτο και μονο

,

εαυτη αισθηση
ελευθερη αυρα
γυμνοτητα.

Μενει η πετρα αγαλμα
και υπαρχω.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Απανταω υπαρχοντας
οπως υπαρχεις αγαπη
εσυ και πνοη
λογος απαντητικος
αιτία οντοτητας.
Αργη αναπνοη
εγω εσενα
εσυ εμενα πνοηγαληνης
γλυκια μου γυμνοτητα
αυτης της αγαλλομενης παρουσιας
της απαντησης κοσμος
που με απανταει.
Ελα.

Ερχεται η πνοη ζωη
απ' το χωμα και τα χορταρια
το πραγμα και το γεγονος
αναπνοη της απαντησης
ρωταει η ζωη σιωπη
και γευση αφης.
Ο,τι γινεται ειναι ο,τι ειναι γινεται απαντηση
εαυτου με απαντιεται ως αυτον το νου
που ειναι που κανει την οντοτητα
απαντηση εαυτης
Ρωταω που ειναι
ειναι που ρωταω

,

και ειμαι η απαντηση μου.

Η ΠΕΤΡΑ

Λοιπον η πετρα των αστρων
το συμπαν πραγμα
πραγματοποιημενο
η πετρα γυμνη
με μενα απο μενα
η πετρα απαντητικη παρουσια
γυμνη απο οντοτητα
και μονο αυτη
η μονη και ολες λεξη απτη
η μονη και ολες μονη γυμνοτητα
γυμνοτητα μονη αφη.
Λαμπουν τα ολα αστρα υπαρξη ανυπαρξια
χωριζουν αφηνουν ζωη αζωο
το ενα της πετρας ζωη θανατο
η μονη πετρα η ολη γλωσσα
της οντοτητας απαντησης κοσμος
στο ερωτημα εγω
που το απαντιεμαι
γυμνος και ωραιος
οπως η γυμνη ομορφια σου
οντοτητα της εσυ απαντησης.
Η πετρα γαληνη και πραγμα
το ολο της απαντησης και αυτη
της πνοης που με αναπνεει
η αυρα της γαληνης
της μιας εαυτης αγαπης.
Η πετρα κυμα στο κυμα
κυμα στα κυματα
κυματα νερο
ροη.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η πραγματικοτητα με κοιταζει και την κοιταζω
με το κοιταζομαι εξω απεξω για εδω
στο γλυκο της παιγνιδι
σκορπιες ελευθερες λεξεις
εγω εσυ υλικο πνευματικο ψυχη αψυχο
παρελθον παρον μελλον αζωο ζωικο
ζωη θανατος μεσα εξω
απο δω απο κει
ονειρο πραγμα
λεξεις ωραιες πραγματικες
ειπωμενες ετσι κι αλλιως του ηχου
που γινονται λεγονται κοιταζονται
ζωντανες αυτης της αληθειας που κανει και γινεται
οι πραγματικοτητες της πραγματικοτητας
που την κοιταζονται
πετρα και παρουσια
αισθηση και απουσια
νεκρος και παρων
δεν ημουνα ειμαι θα ειμαι
ολα αυτα αυτη η πετρα
αυτη η ινα
η αισθηση αυτη εδω τωρα
παρουσα της ολης της ουσας απουσιας
η μονη ουσια
κοιταγμα που κοιταζω με κοιταζει κοιταζεται αιθρια γαληνη
το κλαδακι πρασινο ανθηρο καρπος
που τον τρεφομαι θεο αυτης της πραγματικοτητας
γινωμενον δημιουργικον
αυτο το οπως ειναι
που λεγεται γλωσσα δημιουργικη δημιουργουμενη κοιταγμα
γλωσσα απαντηση.
Απανταει της πραγματικοτητας μου απανταει

κοιταγμα απαντηση
η αισθηση απαντηση αυτη
κυριαρχικη και μονη
του θεου ως εμενα
που ειμαι αυτο
αυτο το ελευθερο ποιημα.

Και η ελευθερια της δημιουργιας
δημιουργικος μου ζωη μου
αυτης της ζωης της συνεχειας της πετρας ινας νοησης
η γυμνοτητα ωραιοτητα του αντικειμενου του υποκειμενου μου
υποκειμαι αντικειμενικα
αντικειμαι υποκειμενικα
αυτο κι εκεινο
και τοπραγμα εσυ
γλυκια γυμνη γυναικα με τ' ονομα σου Λαλω
Ναρα Σταλα Βαλα Λανθια
αισθησιακη απουσια του Χρυσα Αστερια Θαλασσια Γεωργια
κινηση μιμηση μνημη
Ελενη Ιβαννα Ευα
και εσυ φιλια αγαπη
η φιλια οντοτητα γυμνοτητα
μυρο Σπυρος ροη πραγματων
το αλλο μου και εγω
φιλικος παρων των ολων εδω
οπως τα ολα παροντα φιλια εκει
ολα τα εδω εκει εκει εδω
πραγματικη ροη
το ονομα λεξη
ονομασμενο ονομαστικο ονομαζομενο
και ονομαζομαι
ποιητικος.

Ελα πετρα μου
ερχομαι.

,

Ερχεται το κυμα κυματα
ολο ωραια γινεται το οπως ειναι
κι ολο ειναι
για το ολο αυτο ειναι
που λεει το κυμα τα κυματα
γραμμουλες γλυκες ευγενικες στην αμμο
της γραμμης των πραγματων
που αφηνει συμπαντα νεφη και βουνα
αφρους και νοηματα
και προσωπικα αισθηματα
της πεταλουδας και του πουλιου και της γλυκιας κορης
αυτης εδω της γραμμης που γλυκοχαραζει γλυκογινεται
γλωσσα αυτοσυναισθησης
να λεγεται να γινεται ν' ακουγεται
να γραφεται να διαβαζεται
ως αυτη τη γραμμη που παιζει γραφη
παιζεται στρεφεται γραφεται τωρα εδω
απαντηση που κοιταζεται της παλαμης μου
που διαβαζεται αφη
λεγεται αισθηση
γινεται ως το κοιταγμα
γαληνιαια κι αιθρια της πραγματοποιησης μου
αυτοσυναισθηση της απαντησης αυτο το
ελευθερο ποιημα.

Ο ΦΙΛΟΣ

Ωραια αισθηση απο εγω εσυ να σβηνεται φως
στη γυμνη πετρα
να μενει λαμπερη των ολων
αδρη φιλη ολης της απλας
γλυκια γαληνη της αγαπης
που ωραια γινεται εαυτος αυτο κι εκεινο
σκορπια πραγματικοτητα ολων των εγω εσυ

να πραγματωνεται και ζωη η αγαπη
και να λευκαινεται θανατος
αδρη αισθηση παρουσια
η φιλοτητα της αγαπης
φιλη θεοτητα της πραγματωσης
που παρουσιαζεται ζωηθανατος θανατοζωη
οπως παιζει η φιλοτητα ωραια
εγω εσυ φιλος θεος
αυτης της ζωης του ειμαι εδω
του ενα τωρα της αγαπης
που απλωνει αποδοχη την απλα
για την παλαμη του εγω της παλαμης του εσυ
που παρουσιαζει αυτη
λαμπερη παρουσια
οπως η αισθηση της που με μορφωνει σωμα.
Ετσι φιλε καλε εισαι εδω οσο ειμαι εκει
ωραια αγαπη αυτο το τωρα
που ρει ελευθερο
ρευμα υγρης δημιουργιας
αυτης της εδω πραγματικοτητας
που με εχει σωμα απο σταγονα των ολων
λαμψη παρον τιποτα
της μονης και ολης παρουσιας
αυτης της δημιουργικης γευσης
γαληνη για ολα
ολα τωρα.
Τωρα φιλοτητα της αγαπης
που χαιρεται κοσμος παυσης και αρχης
γινωμα κι απογινωμα αφου ωραια ειναι
η φιλικη θεοτητα αυτων των πραγματων
της ελευθερης γυμνης τιποτα δημιουργικης.

Ναι
φιλε
εδω

,

τωρα
οπως
ονομαζεσαι οντας μου οντας με
οντας σου οντας σε
οντας
το ονομα
(Σπυρος).

Η ΦΙΛΟΤΗΤΑ

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Απο ενα ολα ολα απο ενα
να ειναι μια αρχη ειναι αποφασισμενο και το
αποφασιζομαι
οπως αρχιζει αυτη η μυτη μολυβι στο λευκο χαρτι απο
γυμνα
στα ωθητικα θεϊκα δεδομενα απο ετσιθελητος λογος της
αλογιας της σιωπης
που με κοιταζει κοιταζομαστε ωραια ολογυμνα για ποιηση.

Η ΚΙΝΗΣΗ

Απο τιποτα κατι απο κατι τιποτα
κινηση απο ακινησια ακινησια απο κινηση
στιγματα χρονος χρονος στιγματα
αιωνας πετρα πετρα αιωνας
πετρα της ζωης
να πετρα σπαι η ζωη
εκει που γινεται η πετρα
να κυματα απο κει που ερχεται το νερο
να η ξαφνικη αισθηση υπαρξης απο κει που δεν υπαρχει

και ειναι τοσο ωραια
οσο η θεληση της υπαρξης
γυμνη γραμμη κινηση λευκοτητας
ως το φως της παναστριας
και της εδω της γραμμης των πραγματων
τη στερεοτητα των βουνων
την πτηση τη νοηση το νοημα
την ορμη του ερωτα που βρισκεται σωματα
και αυτος ο αφημενος της εαυτος εγω
ροη κινηση ερωτας
η κινηση της αζωης απο την ακινησια της πετρας της
πραγματικης γυμνοτητας.

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

Τα μυρια πραγματα της παρουσιας
αισθημενης και αισθανομενης ιδωμενης
και ανιδωτης αισθητης μορφης φυλλα
πετρες γυναικες συννεφα που αναλυνονται
εαυτος αισθητος αισθανομενος αυτης της
μορφης αγαπης παρουσιας.

ΤΟ ΝΕΡΟ

Ερχεται η λευκοτητα ονομαζομενη νερο
απο οντοτητα και δημιουργια γραμμη
ερωτικη της τροφης της φυτρας
και της γραμμης του ωραιου κορμιου
ροη πραγματικοτητας
ποση ερωτας της ζωης
απο σταλες ουρανου της απλας θαλασσας
ερχεται δημιουργια
ποση πτηση πλευση
πινω πινομαι κολυμπιεμαι
θεληση θεϊκο σωμα

στερεα της ροης
ροϊκη γυμνοτητα.

Η ΦΩΤΙΑ

Κινητικη λαλουμενη φλογα της σπιθας
στιγμης καταλυτικη και γενετικη αγαπη
αιμα και νερο
θήρμη της παγωνιας
αρχικης και τελικης
λαμπαδιαζει αυτης της πραγματικοτητας
θεος της αληθειας
και φλεγομαι εαυτος
ως τη γλυκια ειρηνη γαληνη
ακεραιος.

Ο ANEMΟΣ

Φυσαι που με γνωρίζεται ωραια ο ανεμος
αναπνοη πνοης αληθεια
ελευθερια πραγματικοτητας
ανεμος ανανοησης
που χαϊδευει γλυκα το πραγμα
οπως δροσιζει την αφη μου φως πραγματωσης
στο χορταρακι και στο ζουζουνακι
στα ματια και στη θεαση
ανεμος θεατης και θεωμενος
οπως πνοη και ζωη
ελευθερο ανεμονοημα
σπειρα της τελειας στιγμης.

ΤΟ ΧΩΜΑ

Χωμα της γνωριμιας

μνημη της παρουσιας
πραξη της παλαμης
σπορος ανεμολογημα
φυτρο μεγαλωμα
γλυκα της δημιουργιας του νερου
πρωτη αφη τελευταια
αυτης της αληθειας
ο απτος τοπος
του χρονου της αιωνιοτητας σπορος
θανατος θανατος σπορος για το
λουλουδι το πουλι της πτησης και της
πτωσης για τη ληψη της συναστριας
αυτου του κοσμου μορφη του κοκκου
απ' ολο το αμορφο.

Κυλαει το νερο του ανεμου ζωη στ'
ωραιο αρωμα του τιποτα που το
ανακαλυπτομαι γεννηση ζωη και
πραξη.

Πινω και περπαταω κανω και
μιλαω.

Ανεμοχωμολογημα.

Ζωντανα και νεκρα αισθητα και νοητα
καλα και κακα μικρα και μεγαλα
τα φωτιζει διαφανα η απλα γαληνη μου
που με δημιουργει με κανει αυτο το
παρον.

ΤΟ ΦΩΣ

Αφεση στο φως
μ' ολη την καθαροτητα της αληθειας που ζει
διαφανη το νερο και τηνπετρα
την αισθηση και το ελευθερο πουλι
που πεταει εαυτος αυτο το φως
ως την απλα γαληνη

που μου λενε αγαπη τα ματια του
εγκαταλειψη φως στην αφεση
που δημιουργειται πραγμα του κοσμου
και παρουσια του
στην αναπνοη αφη
φως της πετρας ζωη
που κυλαει αφημενη ελευθερη
αδεια απο γαληνη.
Ζωντανα και νεκρα
αισθητα και νοητα
καλα και κακα
μικρα και μεγαλα
τα φωτιζει διαφανα
η απλα γαληνη μου
που με δημιουργει με κανει
αυτο το παρον.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

Ανεμοφυλλο ψηλο δεντρο
μεγαλο ατομικο αναστημα
ειναι ονομα αυτο το δεντρο της αφης ατομικη αισθηση
αρχη του ονοματος που αγγιζω αγαπη
αυτη την αγαπημενη πραγματικοτητα αυτο το δεντρο
που μ' ονομαζει δικο του ονομα
οπως ολα το καθε ενα πραγματα
που ρεουν αισθηση αντιληψη αναγνωριση
να ολοκληρωνεται αισθηση ο κοσμος
οπως ολοκληρωνομαι θεαση
αισθηση του αισθητου ηχου
της αφης γευσης του αρωματος
αισθητος στα αισθητα
οικειος στα οικεια
ζωη της αισθησης
το ονομα μου του ολου ονοματος

που αφηνει η αισθηση
ολοκληρωμενα της ολοκληρωσης.

ΤΟ ΕΝΕΡΓΗΜΑ

Σωπαινω
η κινηση που με κανει προσωπικη απαντηση στην
ολοκληρωση
να εχει η ζωη το νοημα των πραγματος
ν' απανταει η ζωη για το λογο της
οπως το πραγμα για την παρουσια του
και κινουμαι απ' τη σιωπη
ενεργημα αναταποδοσης
για τη χαρη της δημιουργιας
που πραγματοποιει την ολοκληρωση ζωη
της πετρας
οπως πετρα
της ζωης
οπως ζωη
αυτο τ' ωραιο παιχνιδι που παιζεται ο
κοσμος ολοκληρωση αισθηση
προσωπικης γαληνης που αγαπιεται
υπαρξη και οντοτητα αυτο το ενεργημα.

ΣΤΙΓΜΕΣ

ΤΟ ΜΠΑΛΑΤΣΟΥΚΙ

Κομματι ερμαιο ξυλο της θαλασσας
ευρημα ωραιο της ζωης μου που
απλωνεται παντου μου με τη γλυκα της
θαλασσας μπαλατσουκι της μορφης τα
γρηγορα ψαρια και τα πουλια ευρημα

οπως με βρισκει το νοημα κι αυτη η
λαχταρα της υπαρξης
που γινεται με τα γινομενα αντιληψη
μπαλατσουκι
να παιζω το σκαλισμα σε οποια τυχαια
μορφη επαφη αφη της παλαμης μου
νεα και τρυφερη σαν αρχη οντοτητας
οπως αυτη που με κανει ωραια δικο της
και ωραιο
γυμνον απ'ολα με ολα μπαλατσουκι της
καλης θαλασσας
αυτης της ζωης μου που ωραια με ποιει
και την ποιω μπαλατσουκι ωραιο ευρημα.

ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Προσωπο της γυναικας ετοιμη ζωη
που περιμενει το προσωπο μου
πραξη για το πραγμα
που βλεπει λαμπρο
το προσωπο αυτης της γυναικας
της ιδιας αναπνοης μου
που αναπνει και πνει το πουλι
και υγραινεται νερο πλευση το ψαρι
ιδια ματια προσωπικα του προσωπου που θα 'ρθει
απο αυτη τη γλυκα μου της γυναικας αυτης εδω
των ολων.

ΛΟΙΠΟΝ ΦΕΥΓΩ

Στη γλυκα στην απλα αυτης της θαλασσας
του γαλανου ανεμου
αναπνεω και φευγω κι ερχομαι
ζωη κι ανεζωη
αναπνοη και παυση

οπως αποφασιζεται κι αυτο του αποφαση μου
παρον
για ολη την παντα απουσια του πριν παρον και
απουσια η αναπνοη μου αυτης της απλας που
αποφασιζεται τωρα.

Η ΑΝΑΠΝΟΗ

Αυτη η ανανοση ξαφνικη με τον ανεμο
της ολης υπαρκτης παρουσιας
που γλυκα κλεινει ολοτητα
ωραια μ' αφηνει ελευθερον
αυτης της πραγματικοτητας αυτης της ανανοσης
αυτης της ελευθερης αναπνοης.

ΗΡΘΕΣ

Ελα η αλλη μου κι ανοιγουν ολα τ' ολοκληρωμενο
ανοιγμα ηρθες.

ΔΥΝΑΜΗ

Δυναμη ο τοπος με δυναμωνει
προς το μεγαστο ποιημα ολων των τοπων
των πραγματων.

ΑΦΡΟΙ

Ελαφροι αφροι γραμμουλες στην αμμο γινονται
σβηνονται αυτο που ειναι που ειμαι τωρα.

ΤΙΠΟΤΑ

Ο νους τιποτα
ολα καθαρα

,

και δημιουργησιμα
η αυτοσυναισθηση της παρουσιας
γαληνια ελευθερη αφηση
και ειμαι σωματικος.